

Giới thiệu Đích Nữ Chi Chiến

Truyện Đích Nữ Chi Chiến của tác giả Dino Trần là một câu chuyện ngôn tình xuyên không vs Trùng sinh. Song nữ chủ. Trạch đấu, giang hồ, thêm một chút cung đình.

Kiếp trước, nàng toàn tâm toàn ý trả giá, lại đổi lấy phu quân vô tình tra tấn cùng ruột thịt muội muội phản bội. Cao cao tại thượng Hoàng hậu, đến cuối cùng lại là kết cục bạt lười, đoạn chi, ngũ mã phân thân... Không nghĩ tới, lão thiên thương xót, ban cho nàng một lần cơ hội. Dục hóa niết bàn, trùng sinh trở về!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: CHẾT KHÔNG NHẢM MẮT

Triệu quốc hoàng cung.

Rèm châu như liễu rủ, đồ thảm ngon nện giọt lệ, hồng sa trướng mạn che lấp giường lớn, mơ hồ thấy được hai cái bóng dáng một mực dây dưa. Từng tận thanh âm, giống như thống khổ, lại giống như vui thích vang lên, khiến cung nữ nhóm một mực đứng cạnh ai nấy mặt hồng như gấc.

Qua nửa canh giờ, kịch liệt tiết tấu bắt đầu chậm lại. Lại qua thêm một chút, yên tĩnh cung điện chỉ còn lại tiếng nam nhân thở dốc, cùng tiếng nữ tử nhẹ nhàng nỉ non.

Đứng bên ngoài rèm, lục y cung nữ lại chờ thêm một lát, rồi mới khẽ cất giọng:

“Hoàng thượng, nô tỳ có thể vào hầu hạ?”

“Ân... đã có thể. Từ Thanh, tiến vào!”

Lục y cung nữ tên gọi Từ Thanh, có lẽ đối với việc này phi thường quen thuộc, tuyết trắng mềm mại ngách thủ nhẹ nâng, nhấc lên màn sa. Trên giường lớn, một nữ nhân yêu kiều nằm lả tả, tuyết thể dung nhan, lại thêm mê người thân hình. Trông thấy Từ Thanh, nàng uyển chuyển ngồi dậy, khẽ giơ tay lên. Từ Thanh thành thạo khoác lên người nữ tử một tấm hồng y, rồi quay sang một bên phân phó: “Hong Tuyết, phủ nương nương đi tẩy rửa.”

Ở một bên, cung nữ tên Hồng Tuyết vội vàng ứng thanh, thật cẩn thận đỡ lấy tuyết sắc nữ tử. Phải biết, này Cố quý phi nhưng là Hoàng đế thịt trên đầu quả tim, cho dù chỉ là sau hoan ái hảo hảo tẩy rửa, cũng không thể ra nửa điểm sai lầm.

Trong không khí lan tràn một cổ mùi ngọt ngào, là nam nữ kích tình hương vị. Từ Thanh cũng không vì thế mà xấu hổ, một bên quỳ xuống, khẽ vắt khăn mỏng, hướng về phía nam nhân trên giường, ôn nhu lau.

Hoàng đế mắt khẽ nhắm, hai chân cứ thế mở rộng, hạ thân được Từ Thanh cẩn cẩn thận thận chà lau, bộ dáng thập phần hưởng thụ. Qua một khắc, long cụ dưới sự ôn nhu của Từ Thanh cứ nhiên lại có phản ứng. Hắn hơi mở mắt, mâu quang híp lại: “Thủ pháp của ngươi hôm nay... có chút mới mẻ!”

“A...?” – Từ Thanh khẽ giật mình, cúi mặt xuống, hai tay lại vẫn không vì thế mà ngừng. “Đây là hôm qua nô tỳ được Tôn ma ma dạy cho, nói là có thể giúp Hoàng thượng lưu thông khí huyết, giảm bớt mệt mỏi!”

“Nga? Ý ngươi là, vừa rồi trẫm rất hao tổn tinh lực sao?” – Hoàng đế khẽ cười, trong giọng nói đã pha chút dục vọng.

“Nô tỳ không dám.” – Từ Thanh cúi đầu càng sâu. “Hoàng thượng long thể uyển chuyển, tự nhiên... chút khí lực kia, không tính cái gì...”

“Ha ha...” – Hoàng đế long tâm đã duyệt, cự thương đã sớm trở nên rắn chắc, nhìn Từ Thanh hai má phồng hồng càng thêm vừa mắt. “Chỉ là nhất điểm khí lực sao? Không bằng... ngươi cũng đến thử một chút...”

Cố Như Yên vạn vạn không ngờ, bản thân chỉ đi tẩy rửa một khắc chung, đến khi quay lại, đã thấy giường rồng từng trận rung động, mơ hồ nhìn được hai cổ thân hình gắt gao dán lại cùng nhau. Không cần bước vào nàng cũng biết, chính là cái kia tiện thân Từ Thanh!

Vốn còn muốn hảo hảo nũng nịu Hoàng đế, để nàng đêm nay được ở lại Chính Dương cung. Nhưng là, gặp tình cảnh này, Cố Như Yên đâu không cam lòng cũng buộc phải quay bước, hồi cung điện của chính mình.

“Hoàng thượng, nương nương nàng...” “Cố Như Yên trước khi đi một tiếng hừ lạnh, hiển nhiên đã làm kinh động đến Từ Thanh.

“Không cần để ý tới nàng!” – Hoàng đế khẽ nhíu mày. “Nàng đã sắp là Hoàng hậu, vậy cũng nên có Hoàng hậu tâm! Từ Thanh, ngươi không chuyên chú, muốn ta phạt ngươi như thế nào? Ân?”

Nói rồi, lại tăng luật động, dẫn theo nữ tử thanh âm run rẩy, yêu kiều xin tha.

Loại âm thanh ái muội này, rơi vào tai Cố Như Yên, khiến nàng phần nộ đến nghiêng răng. Nhưng nhớ lại lời nói vừa rồi của Hoàng đế, nàng dần bình tâm lại.

Phải rồi, thánh chỉ lập tân hậu đã có. Chỉ qua vài ngày, nàng sẽ bước lên phượng vị. Một đám tiện nhân, các nàng đặc ý không lâu! Chờ! Một khi nàng yên ổn tọa hậu vị, sẽ là thời khắc hảo hảo một phen thu thập!

....

Lãnh cung

Cực nóng thái dương khiến nhân tâm trở nên buồn bực không thôi. Hai gã tiểu thái giám canh giữ ở cửa cung điện, giờ phút này tránh ở một góc mái cong, ngửa mặt lên trời bất bình oán giận.

“Này gấp quý thời tiết, gấp quý địa phương! Có hay không để cho người ta sống!”

“Hừ, người nhỏ tiếng một chút...”

“Sợ cái gì, lãnh cung là nơi nào? Người khác tránh đi còn sợ không kịp, ai lại rảnh rỗi đi tới chỗ này?”

“Nói cũng đúng... ai..... cũng không biết hoàng thượng khi nào thì xử trí hoàng hậu, cũng đã qua vài tháng, chúng ta còn muốn ngóc tại chỗ này đến bao giờ?”

“Xuy..... Cái gì hoàng hậu? Hoàng thượng đã sớm hạ chỉ đem nàng phế đi, trước mắt nàng là tội phụ Cố thị.”

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!”

Bên ngoài đột nhiên vang lên thái giám thanh âm. Tiếp theo, xuất hiện một nữ nhân thân mặc đồ thẩm phượng bào, đầu đội cửu vĩ phượng toa trăm cài, một tay khoác lên tay mama bên cạnh, một tay gấp khúc đặt phía trước, cao quý khiết nhã tựa như mẫu đơn nở rộ.

Này còn không phải tân sắc phong Hoàng hậu?

“Hoàng hậu nương nương vạn phúc kim an!”

Hai gã tiểu thái giám nhìn nhau, vội vàng dập đầu hành lễ.

Cố Như Yên đậm mặc con ngươi, lạnh lùng liếc nhìn hai thân hình đang quỳ trên mặt đất: “Đem cửa mở ra”

“Nô tài tuân chỉ.”

Trong đó một gã tiểu thái giám vội đứng dậy, lấy ra chìa khóa mở khóa, dùng sức đẩy, “Chi nha” thanh âm vang lên, cửa cung nặng nề bị hấn đẩy mở ra.

Cung điện âm u đột nhiên chiếu vào một tia ánh sáng, khiến người nhìn rõ cảnh tượng bên trong. Bốn góc tường đều là ầm mốc, một cỗ kì dị mùi xông ra, khiến thái giám cung nữ đi theo một đám đều nhăn mày. Góc tường, có một người bị xích cả tứ chi, mái tóc lộn xộn rối tung, trên mặt bẩn thỉu không chịu nổi. Chỉ có thân hình nhỏ yếu, cộng thêm đôi mắt trong suốt, mơ hồ nhận ra là một nữ nhân.

Cố Như Yên phân phó hạ nhân tránh đi, thế này mới nhấc chân, vượt qua cửa, đi vào trong điện. Đi theo nàng chỉ có một tâm phúc nữ quan, trong tay ôm một tiểu hài tử.

“Tỷ tỷ, lãnh cung trụ được?”

Cố Như Yên theo trên cao nhìn xuống Cố Thanh Hoan, khóe miệng xẹt qua một chút ôn nhu cười yếu ớt, chính là giờ phút này trong mắt Cố Thanh Hoan, lại cỡ nào ác độc.

“A a a a.....”

Một trương miệng màu đỏ huyết, há to lại không phát ra được thanh âm, bởi vì nàng đầu lưỡi bị chặt đứt. Mà đầu sỏ gây nên, đó là nữ nhân trước mắt, thân ái muội muội mà nàng nhất nhất tín nhiệm. Tín nhiệm đến mức nguyện ý tỷ muội cộng thị nhất phu, lại không biết là đã dưỡng một đầu bạch nhãn lang bên người.

Là nàng ngu ngốc, là nàng mắt bị mù, mới đi tin tưởng Cố Như Yên giả nhân giả nghĩa. Không nghĩ tới, một trương gương mặt đẹp tựa thiên tiên, lại cất giấu một tâm hồn độc ác, vạn vạ.

“Hận? Tỷ tỷ, người hận ta?” – Cố Như Yên cười đến ngọt ngào. “Hận là tốt! Hận là tốt! Cố Thanh Hoan! Khi người đưa biểu ca lên đoạn đầu đài, có biết ta cỡ nào hận người? Hận không thể ăn thịt, moi tim, uống máu của người... Ha ha, Cố Thanh Hoan, tư vị đoạn chi, đoạn lưỡi như thế nào? Người chờ! Đây hết thấy chỉ mới bắt đầu! Người giết biểu ca của ta, giết hài tử của ta, ta thế nào có thể cho người trôi qua dễ dàng như vậy?”

Cố Thanh Hoan đỏ mặt nhìn Cố Lư Yên cuồng tiếu, trong mắt là phi thường hận ý. Cố Lư Yên, thân là phi tử, lại dám loạn cung đình, cùng dã nam nhân đây đưa, còn cùng hấn hoài cái nghiệt chủng! Nàng là Hoàng hậu, há có thể tro mắt đứng nhìn?

“Tỷ tỷ, hảo tỷ tỷ... người giết hài tử của ta, còn một lòng nghĩ rằng bản thân vì Hoàng thượng phân ưu? Nực cười! Ta nói đó là Hoàng thượng đứa nhỏ, tự nhiên sẽ là Hoàng thượng đứa nhỏ! Còn người... rõ ràng là thân hoài long tử, cố tình Hoàng thượng lại không tin, vậy hấn cái gì cũng không phải là!”

Cố Như Yên thu lại cười, nhìn về phía Cố Thanh Hoan, đầy mặt oán độc. “Bích Nhi, đem nghiệt chủng kia qua đây!”

Cố Thanh Hoan nhìn Bích Nhi ôm trong tay đứa nhỏ, mặt đầy hoảng sợ.

Cố Như Yên, người rốt cuộc muốn làm gì con ta?

Nàng nói không ra lời, chỉ có thể kịch liệt giãy dụa, tay nhỏ va chạm vào thiết liên, vết thương cũ sớm đã nứt ra, máu tươi chảy xuống, nhưng nàng không một chút để tâm, trong mắt chỉ toàn bất an cùng hoảng loạn.

“Tỷ tỷ, trước khi hấn chết, ta còn đem hấn tới gặp người một lần. Hảo tỷ tỷ, người nói, người làm muội muội như ta đây, được không được?”

Chết? Lần cuối? Mấy chữ này, như mặt vông bao phủ lấy Cố Thanh Hoan, khiến nàng cơ hồ không thở nổi!

Cố Như Yên, người đến cùng muốn làm cái gì?

“Nha... tỷ tỷ, người thân tại lãnh cung, tin tức không được linh thông, có lẽ còn chưa biết đi?” - Cố Như Yên cười cười, hai mắt như độc xà nhìn chăm chăm vào Cố Thanh Hoan. “Đã vậy, muội muội ta đành thêm một lần hảo tâm, nói cho người rõ. Hoàng thượng sớm nay đã ban chỉ, Đại hoàng tử không phải của hấn cốt nhục, niệm tình mấy năm phu thê với người, cho hấn được toàn thân!”

Toàn thân...

Toàn thân...

Cố Thanh Hoan cơ hồ hồng mắt, liều mạng lắc đầu, chỉ thấy Cố Như Yên khoe môi khê cong, sắc nhọn móng tay quẹt quẹt qua gương mặt non nớt kia.

Tiểu hài tử bị đau, giật mình khóc lớn. Cố Như Yên như cũ lãnh tâm, tự tay dùng một cái bao tải nhỏ, trùm kín đầu đứa nhỏ, rồi dùng lực siết mạnh.

Cố Thanh Hoan trừng mắt cơ hồ xuất huyết, bên tai chỉ có tiếng hài tử khóc lớn, rồi nhỏ dần, nhỏ dần... Thân hình bé nhỏ mới đầu còn giãy dụa, vài giây sau chỉ là khê vụn vụn, rồi yên tĩnh đi xuống.

“A..... A a a a.....”

Làm xong hết thảy, Cố Như Yên đem bao tải ném sang một bên, tựa như ném một túi rác bình thường, nét mặt tràn đầy thỏa mãn.

Đối diện, Cố Lư Ly càng thêm điên cuồng, trên mặt, thể nhưng xuất hiện hai hàng huyết lệ.

Cố Như Yên... Hiên Viên Vũ...

Lão thiên gia, Cố Thanh Hoan ta lấy huyết vi thệ, nguyện ý trăm kiếp bất nhập luân hồi, chỉ mong đôi lấy một lần cơ hội, tự tay đòi lại món nợ máu này...

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: SỐNG LẠI

“Tiểu thư, người lại gặp ác mộng?”

Canh hai nhị khắc, Từ Thanh hôm nay đến phiên gác đêm. Vốn nàng tại bên ngoài còn có chút nhảm chán đến muốn ngủ, đột nhiên nghe thấy tiểu thư hét lên, liền vội vàng đẩy cửa xông vào. Quả nhiên, tiểu thư nhà nàng một đầu đầy hấn, mặt tái nhợt, đang ngồi thờ dốc trên giường.

Cố Thanh Hoan đưa tay nhận lấy ly nước từ nha hoàn thân tín, ánh mắt có chút phức tạp.

“Ta không sao! Người ra ngoài, một lát nếu cần, ta gọi là được.”

Từ Thanh nhìn Cố Thanh Hoan áo mỏng đã ướt đẫm, vội mở tủ lấy ra một chiếc áo sạch, lại hầu hạ Cố Thanh Hoan mặc vào, thế này mới an tâm rời khỏi.

Cố Thanh Hoan đầy lòng có chút đau.

Từ Thanh luôn là vậy, ôn nhu chu đáo. Tiếc là, sau khi nhìn thấy Hiên Viên Vũ, lại bị ái tình dẫn đường, dẫn tới phản bội nàng.

Ba ngày. Nàng sống lại đã ba ngày.

Nhìn khung cảnh quen thuộc, là khuê phòng của nàng khi chưa xuất giá, cho đến lúc này, Cố Thanh Hoan đôi khi vẫn cảm thấy phát mộng.

Nàng, thực sự trở lại!

Kiếp trước, tại lãnh cung, Cố Như Yên ngay trước mắt nàng, tàn nhẫn bóp chết hải tử của nàng, còn vu cho nàng có ý đồ hại nàng ta, dẫn đến Hiên Viên Vũ đại nộ. Một tờ thánh chỉ ban ra, tám năm nàng hao hết tâm trí, vì hấn mưu hoa, chịu bao khổ sở, đổi lại là kết cục ngu mà phản thầy!

Chỉ nghĩ đến thôi, Cố Thanh Hoan đã cảm thấy phô thiên cái địa hận ý tràn tới, như muốn nuốt chửng nàng. Hai tay khớp vào nhau đến trắng bệch, Cố Thanh Hoan cắn môi, âm thầm thề...

Lão thiên gia đã cho nàng cơ hội, vậy nàng nên hảo hảo nắm lấy. Những kẻ nợ nàng, nàng sẽ từng người từng người đòi lại...

Từ Thanh mới nói cho nàng, hiện tại là Thiên lịch năm thứ ba mươi hai, như vậy, nàng lúc này đã mười bốn tuổi.

Cố Thanh Hoan một chút cũng không muốn lại tiếp tục ngủ. Nàng ngồi dậy, tự rót cho mình một ly trà, rồi ngồi đó lẳng lặng suy nghĩ.

Trùng sinh, nàng như cũ vẫn là không được sủng Tướng phủ đại tiểu thư. Lợi thế của nàng, duy nhất chỉ có ký ức. Là ký ức của nàng, nhưng với kẻ khác, lại là tương lai chưa biết đến. Nếu như hảo hảo lợi dụng, không chừng có thể có đại thu hoạch.

Cố gia có tam phòng. Cố lão nhị Cố Thanh Sơn là đương triều Thừa tướng, bởi vậy, hiện tại Cố phủ liền do nhị phòng chương gia.

Cố Thanh Sơn có nhất thê tứ thiếp, trong phòng còn thêm hai ba cái thiếp thân nha hoàn, dưới gối lại có nhất tử tam nữ. Mà Cố Thanh Hoan là đích trưởng nữ, cũng là Cố phủ đại tiểu thư.

Đáng tiếc, mẫu thân nàng sớm thế. Cố Thanh Sơn thê tử hiện tại tên Hứa Vân, là thiếp thất phủ chính.

Hứa Vân đãi nàng không tệ, thường ngày đều là một bộ dạng quan tâm săn sóc. Kiếp trước, nàng chính là như vậy bị che mắt, nhận tặc làm thân mẫu, cuối cùng rơi vào thảm kết cục. Đã ông trời cho nàng sống lại, Cố Thanh Hoan âm thầm thề, sẽ không lại đi vào cớ lộ. Không những vậy, kia thâm cừu đại hận, nàng sẽ từng chút từng món, hết thấy đòi lại!

...

Cố Thanh Hoan một mực suy nghĩ, một mực hồi tưởng, thoáng chốc đã qua vài canh giờ.

Cho đến khi nha hoàn Từ Thanh lần nữa đẩy cửa bước vào, nàng mới bừng tỉnh.

“Tiểu thư, người đã tỉnh?” - Từ Thanh trông thấy Cố Thanh Hoan ngay ngắn ngồi ở bàn, âm thầm ngạc nhiên. Không phải mới là giờ Mão sao? Thường ngày, tiểu thư hầu như đều là, chưa đến giờ Thìn chưa thức dậy...

Từ Thanh nét mặt biến hóa, tuy chỉ thoáng qua rất nhanh, nhưng vẫn bị Cố Thanh Hoan nhìn ra. Nàng tuy bên ngoài vẫn là một cô nương chưa cập kê, nhưng linh hồn đã là người thành thục, thấy vậy, không khỏi than nhẹ một tiếng.

Đích xác, nàng kiếp trước thường rời giường rất muộn, đối với việc Cố phủ nữ nhân nhóm buổi sáng tụ họp, thỉnh an lão phu nhân hay tán gẫu gì đó, đều là chưa từng tham gia. Bởi vậy, chẳng những cùng đi nương tỳ muội không thân, mà đối với Cố gia lão phu nhân cũng ngày một cách tâm.

Giờ đây nghĩ lại, nàng khi ấy, là cỡ nào ngu ngốc !

Trải qua nha hoàn hầu hạ xúc miệng cùng rửa mặt, Cố Thanh Hoan khiến Từ Thanh giúp nàng sơ một cái triều vân cận hương kế, bên trên chỉ cắm một cây bạch ngọc trầm cài. Lại xem khắp một lượt các rương, chín phần đều là rực rỡ xiêm y, qua một hồi, Cố Thanh Hoan mới lựa vấy dài màu vàng nhạt, bên ngoài là tử sắc ti tú hoa quỳnh áo choàng. So với ngày thường, đơn giản hơn không ít.

Cố Thanh Hoan cũng không như thường lệ nùng trang điểm, trái lại, nàng một chút phấn cũng không thoa, chỉ khẽ ngâm son. Nhìn vào gương đồng, thiếu nữ tú lệ mà trong trẻo, Cố Thanh Hoan không khỏi thâm gặt đầu.

“Tiểu thư, người hôm nay... rất đẹp mắt a!” - Từ Thanh cũng có chút ngỡ ngàng. Tiểu thư ngày thường ưa thích trang điểm, y phục cũng muốn rực rỡ rực rỡ. Từ khi tỉnh lại, đột nhiên sở yêu có chút thay đổi. Nhưng mà, nàng cảm thấy, tiểu thư lúc này, so với khi trước càng đẹp đâu!

Cố Thanh Hoan nhẹ cười, cũng không có ý đáp lại.

Lúc này, bên ngoài vang lên một thanh âm ôn nhu:

“Bích Châu, tỷ tỷ tỉnh sao?”

Cố Thanh Hoan cả người như bị sét đánh!

Giọng nói này, đã từng cỡ nào thân thiết, là của nàng “hào muội muội”. Từ khi tỉnh lại, đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy, trong lòng liền dâng lên một xúc cảm mãnh liệt, hận ý không kim chế được, ào ào phát ra.

Cố - Như - Yên !

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: CÁC ĐỒNG CHÍ ĐỀU LÀ DIỄN VIÊN UÙ TÚ!

“Tỷ tỷ, muội muội vào được?”

Nhỏ nhẹ thanh âm lần nữa vang lên. Giấy lát sau, cửa phòng khẽ mở, một thiếu nữ từ tốn bước vào.

Nàng mặc một bộ kim ti áo, hồng nhạt nhu quần. Bên ngoài khoác một kiện thái tử khôi mỏng ngoại sa. Mái tóc đen kết thành như ý cao kê, bên trong cấm song long hỷ châu thủy tinh trầm. Dáng người thướt tha, da như bạch ngọc, nguyệt mi tinh nhân, nhu mỹ phiêu dật. Đừng nói là nam nhân, dầu là nữ nhân khi nhìn nàng, cũng chỉ có thể ghen tị cảm thán, đẹp tựa thiên tiên, không cách nào tả xiết.

Cố Như Yên trên mặt treo sẵn một nụ cười, khi nhìn thấy Cố Thanh Hoan, đầu tiên cũng âm thầm giật mình. Rất nhanh, nàng liền tiến đến bên cạnh Cố Thanh Hoan, rất là thân thiết ngồi xuống: “Tỷ tỷ, hôm nay khí sắc rất tốt a!”

Cố Thanh Hoan làm sao không nhìn ra trong mắt Cố Như Yên lóe lên một tia sáng kỳ lạ, trong lòng cười lạnh, mặt ngoài lại cười đến nhu hòa, còn thực sự nắm lấy tay Cố Như Yên:

“Đều là nhờ mẫu thân đưa được!”

“Nào có! Đây chính là tỷ tỷ phúc khí! Đều nói, người tốt tất có báo đáp! Tỷ tỷ lần này lạc hồ, vừa khéo có Tiết thần y tới phủ. Thần y kê đơn, quả nhiên không giống tâm thường đại phu. Ta nghe hạ nhân bẩm báo, tỷ tỷ thân mình tốt lên không ít, trong lòng còn muốn cảm tạ trời đất đâu!”

Cố Như Yên đầy mặt chân thành, khoe mắt còn nhuộm thủy, nhìn qua đều thấy nàng là thiên chân vạn xác vì tỷ tỷ mà lo lắng.

Cố Thanh Hoan than nhẹ. Nếu như không có ký ức kiếp trước, nàng hẳn sẽ bị bộ dạng này của Cố Như Yên đánh lừa đi!

“Ân... quả thực như thế! Ta đích xác cảm thấy khá hơn, cho nên hôm nay cố tình dậy sớm, muốn đến thỉnh an lão phu nhân đây!”

Cố Như Yên càng ngạc nhiên.

Ngày thường, Cố Thanh Hoan không phải chán ghét lão phu nhân? Đối với việc thỉnh an đều là trốn tránh. Như thế nào hôm nay chủ động muốn đi?

Đọc thấy trong mắt Cố Như Yên có nghi hoặc, Cố Thanh Hoan nhẹ nhàng giải thích: “Ta nghe mẫu thân nói qua, thuốc này vốn dành cho thất muội. Là mẫu thân cầu tình, lão phu nhân mới phân phó qua đây một phần. Tuy vậy, ta cũng nên hảo hảo cảm tạ lão phu nhân mới được!”

Ra là vậy!

Cố Như Yên thu hồi nghi ngờ, cảm thấy lời nói của Cố Thanh Hoan không có chỗ nào không ổn. Phải biết, lần này Cố Thanh Hoan và Cố Hương Ngưng cùng nhau lạc hồ, lão phu nhân cực độ tức giận. Bởi Cố phủ thất tiểu thư Cố Hương Ngưng thập phần được sủng ái. Tuy rằng còn chưa kết luận được nguyên nhân, nhưng lão phu nhân đối với Cố Thanh Hoan càng thêm không vừa mắt.

Là người, thì đều có sợ hãi. Cố Thanh Hoan dầu vô tri, cũng vẫn nhìn ra được lão phu nhân thái độ. Muốn kéo gần một chút quan hệ, cũng là nhân chi thường tình.

Nghĩ vậy, Cố Như Yên cũng không thêm nghi ngờ, kéo kéo tay Cố Thanh Hoan đứng dậy:

“Vừa khéo, ta cũng muốn đi thỉnh an lão phu nhân. Người nếu là biết được tỷ tỷ có ý này, hẳn sẽ cao hứng đâu!”

Cố Thanh Hoan đạm cười, cũng không nói thêm cái gì.

Cố gia lão phu nhân ở Tây viện. Khi tỷ muội hai người đến nơi, bên trong đã có không ít người. Cố phủ các phu nhân, di nương cùng tiểu thư, ngoại trừ thất tiểu thư còn đang dưỡng bệnh, tất cả đều đã có mặt.

Ngồi ở chính giữa là lão phu nhân, tuy đã qua sinh thần năm mươi, nhưng vì bảo dưỡng rất tốt, nhìn qua chỉ như ngoài ba mươi tuổi. Bởi vì trước đây nhiều năm quán gia, nên thần vận tự nhiên mà xuất ra vẻ uy nghiêm. Bên phải là Nhị thái thái Hứa thị, cùng với Nhị phòng La di nương. Bên trái, là Tam thái thái Liễu thị. Các tiểu thư theo thứ tự mà ngồi, bắt đầu từ nhị tiểu thư Cố Thanh Vân.

Cố Thanh Hoan vừa bước vào, nguyên bản một phòng còn đang oanh oanh yến yến, lập tức im lặng đi xuống. Nàng khẽ liếc mắt, cũng không vì vậy mà mất tự nhiên, mỉm cười, khẽ nghiêng người hành lễ: “Lão phu nhân, cháu gái tới thỉnh an người.”

Hứa thị vừa thấy, vội vàng đứng dậy, tới bên người Cố Thanh Hoan, kéo kéo tay: “Hoan nhi, người thân thể được? Có hay không cảm thấy chỗ nào không ổn?” - nói rồi lại quay sang Cố Như Yên. “Yên nhi, ta thấy người rời viện rất sớm, ai ngờ đến chỗ lão phu nhân lại không gặp. Người là đi qua Hoan nhi nơi đó à?”

Đối với Cố Thanh Hoan ân cần săn sóc, đối thân nữ nhi lại là nghiêm khắc quy củ. Không thể không nói, Hứa Văn rất biết làm người, ít nhất công phu ngoài mặt cũng là làm không thiếu. Kiếp trước, cũng vì vậy mà khiến Cố Thanh Hoan một mực cảm động, nhất nhất tin tưởng nàng.

Cố Như Yên nghe được, vội vàng nói:

“Mẫu thân, nữ nhi đi qua Bích Lạc cư, chẳng ngờ gặp tỷ tỷ đã tỉnh, vì thế liền muốn cùng tỷ tỷ đi tới, thế này mới có chút chậm trễ.”

Cố Như Yên lời này, tuy không trực tiếp nói rõ cái gì, nhưng đương trường đều thống nhất trong đầu một cái ý tưởng, thì phải là Cố Thanh Hoan sở dĩ có mặt, hết thấy đều do Cố Như Yên tác động. Còn vô tình khiến người nhớ đến, Cố Thanh Hoan cỡ nào lười biếng, nếu là thường ngày, hiện tại vẫn còn ngủ đây.

Không thể không nói, Cố Như Yên ngoại trừ mỹ mạo, trí tuệ cũng là không sai.

Quả nhiên, nghe được lời này, Cố lão phu nhân nhìn Cố Thanh Hoan càng thêm lãnh bạc: “Người còn bệnh, muốn nghỉ liền nghỉ, không cần miễn cưỡng.”

“Hồi lão phu nhân, không miễn cưỡng!” Cố Thanh Hoan cúi đầu. “Trước đây là cháu gái không hiểu chuyện. mấy ngày này, cháu gái thân mình tốt hơn nhiều lắm, liền cố tình muốn đến thỉnh an lão phu nhân. Sau này, còn xin lão phu nhân đừng ghét bỏ cháu gái mới được.”

Nàng không thanh minh, giọng nói lại thập phần chân thành. Còn ám chỉ hôm nay nàng bỗng nhiên đi tới, cũng không phải chủ ý của Cố Như Yên. Cố lão phu nhân tuy trong lòng không thích nàng, nhưng đến cùng vẫn là gật gật đầu, tỏ vẻ tiếp nhận.

“Đại tỷ tỷ, người một lát nữa cũng nên đến thăm thất muội mới được. Nàng là vì người, đến nay vẫn còn tại trong phòng dưỡng bệnh a.”

Vừa lên tiếng là tứ tiểu thư Cố Lưu Ly. Nàng nhìn lão phu nhân thần sắc vừa có chút hòa hoãn, liền không nhanh không chậm bỏ vào một câu.

Quả nhiên, nghe nhắc tới thất tiểu thư, lão phu nhân lại cảm thấy một trận đau lòng. Nghĩ đến cháu gái bảo bối bị lạc hồ, mà đầu sỏ gây nên chính là thiếu nữ trước mắt, lão phu nhân lập tức chán ghét đi lên.

“Cũng không cần! Thân thể nàng còn đang có bệnh, đi qua Thúy Trúc cư, không chừng thất nha đầu còn muốn bị ảnh hưởng!”

Cố Thanh Hoan tâm triệt để phát lạnh.

Mà Cố gia các vị tiểu thư bên dưới, trong lòng cũng không quá dễ chịu. Các nàng tuy rằng vui sướng khi thấy Cố Thanh Hoan chịu nhục, nhưng cũng không nguyện ý nhìn Cố Hương Ngưng đạt được như thế sung ái.

Chưa ai còn kịp nói câu gì, lão quán gia đột nhiên bước vào, cung kính nói với lão phu nhân:

“Lão thái thái, Tiết thân y có việc cầu kiến.”

“Mau! Mau mời vào!” - lão phu nhân căng thẳng. Thất nha đầu từ khi tỉnh lại, thần trí không rõ ràng. Không những quên sạch mọi chuyện trước đây, đôi khi còn thốt ra những điều kỳ kỳ quái quái. Bởi vậy, nàng trả một cái giá rất cao, mới mời được Tiết Quý tới xem bệnh. Có phải hiện giờ đã có chuyển biến tốt?

Tiết Quý bước vào, còn chưa kịp vấn an, lão phu nhân đã vội vàng hỏi:

“Tiết thân y, thất nha đầu của ta như thế nào?”

“Thực xin lỗi, lão phu nhân!” Tiết Quý có chút xấu hổ. “Thất tiểu thư khi ngã xuống hồ, đầu bị va chạm vào giả sơn, tổn thương không nhẹ. Thứ cho tại hạ vô năng... thất tiểu thư có lẽ... hoàn toàn mất đi trí nhớ...”

Cố Hương Ngưng mắt trí nhớ?

Cố Thanh Hoan chấn kinh. Chuyện này, ở kiếp trước, hoàn toàn không có phát sinh. Rốt cuộc, là như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: CỐ THỨ ĐỊNH LUẬT GỌI LÀ, XUYÊN QUA HẢO!

Cố phủ đại trạch, tối xa hoa là Đông uyển.

Cố phủ Đông uyển, to rộng nhất lại là Thúy Trúc cư.

Cố Hương Ngưng nằm dài trên trường kỷ, hai mắt lim dim. Nha hoàn Bích Nhi ở bên trái, khe khẽ quạt. Nha hoàn Bích Châu bên phải, đang cặm cùi ngồi bóc hạt dẻ.

Bộ dạng này, ừm, chính là rất hưởng thụ hưởng thụ.

Đều nói xuyên qua hảo. Nay xem ra, đích thực không sai!

Cố Hương Ngưng đến nơi này đã được ba ngày.

Ba ngày trước, khi tỉnh lại, nàng đột nhiên phát hiện, không gian cùng thời gian, thế nhưng đột ngột thay đổi rồi!

Nàng không còn là diễn viên trẻ đang lên Cố Hương Ngưng, mà trở thành Cố gia thất tiểu thư Cố Hương Ngưng.

Nơi này là một cái triều đại mà nàng chưa từng đọc được trong sách sử, gọi là Đại Triệu quốc. Đường triều Thừa tướng là thân thúc thúc của nàng.

Cố phủ có tam phòng. Đại lão gia Cố Thừa Viễn sớm không còn, đại phòng hiện tại chỉ có nàng cùng thân mẫu La thị, di nương tỷ muội gì khác đều không có.

“Tiểu thư, lão thái thái tới.”

Từ bên ngoài viện, một nha hoàn chạy nhanh vào. Cố Hương Ngưng nghe được là lão phu nhân đến, vội vàng nhôm dậy, gương mặt vốn phút trước còn đắc ý hí hửng, lập tức biến thành ảm đạm ảm đạm. Khí chất toàn thân cũng theo đó thay đổi, khiến nha hoàn nhóm nhìn thấy mà trợn mắt.

“Thất nha đầu, thân mình ớn? Đầu có còn đau? Như thế nào lại nằm ở bên ngoài?”

Cố lão phu nhân còn chưa vào đến cửa, chỉ thoáng nhìn Cố Hương Ngưng nằm trên trường kỷ ngoài sân, tâm đã lo lắng đến nảy lên. Thất nha đầu sức khỏe còn chưa khôi phục, nếu là thêm bệnh phải làm thế nào? Nghĩ đến đây, mắt nhìn mấy nha hoàn đã có chút sát ý.

“Các người đây là như thế hầu hạ tiểu thư? Người tới! Lôi hai cái tiện tỳ này ra ngoài, trượng tể!”

“Uy...” - Cố Hương Ngưng giật mình. Lão phu nhân mấy ngày qua tới thăm nàng không ít lần, luôn là một bộ dạng từ ái, không nghĩ tới có thể đột nhiên muốn mạng người như vậy.

“Tổ mẫu, là Ngưng nhi cảm thấy, thời tiết hôm nay không sai, tâm tình cũng theo đó tốt lắm, liền kiên quyết muốn ra ngoài. Hai người bọn họ ban đầu cũng đã ngăn cản, nhưng Ngưng nhi trực tiếp ra lệnh, các nàng cũng không có cách nào a...”

Cố Hương Ngưng cười hi hi, chạy tới bám lấy tay Cố lão phu nhân, còn tiện đà đu đưa. “Tiết thần y cũng nói, Ngưng nhi nếu tâm trạng tốt, đối với việc trị bệnh rất là hữu ích đâu!”

“Hừm? Thật như thế?” - Cố lão phu nhân quay lại nhìn Tiết Quý đang đứng đằng sau, trong mắt có vẻ dò hỏi.

Tiết Quý khước môi khẽ giật.

Hắn khi nào thì nói như vậy hả?

Liếc về phía Cố Hương Ngưng, thấy tiểu nha đầu đang liêu mạng ra ám hiệu, hắn không hiểu sao khước môi khẽ cong. Quay sang Cố lão phu nhân, Tiết Quý ôm quyền, rất là phối hợp: “Hồi lão phu nhân, quả thực có chuyện này.”

Cố lão phu nhân thần sắc có chút hòa hoãn:

“Nếu là như thế, ta không phạt các nàng là được. Bất quá, thất nha đầu, người cũng không được quá tùy hứng! Muốn phơi nắng, phơi một chút là được. Sức khỏe lâu dài mới là trọng yếu!”

“Tổ mẫu, Ngưng nhi biết, người tốt với ta nhất!” - Cố Hương Ngưng cười tít mắt, đầu không ngừng cọ cọ vào cánh tay Cố lão phu nhân.

Lão phu nhân bật cười:

“Tiểu nha đầu, quá một năm liền muốn cập kê, như thế nào không một chút trưởng thành? Đều do ta quá sùng ngời! Có cô nương gia nhà nào, cả ngày lẫn qua lẫn lại, giống như tiểu hầu tử...”

“Tổ mẫu...”

“Được rồi, được rồi! Bớt nũng nịu! Ở đây có mấy loại thuốc, là Tiết thần y vừa mới đưa tới.” Cố lão phu nhân vỗ vỗ tay Cố Hương Ngưng, “Đều là được quý. Làm cho bọn nha hoàn cẩn thận sắc, không thể xảy ra chút sai lầm!”

Lại đưa thuốc tới nữa? Cố Hương Ngưng trong lòng gào thét, ba ngày vừa rồi, lượng thuốc đưa tới trong Thúy Trúc cư, cơ hồ đã đủ để nàng mở một cái được phô cỡ nhỏ. Nhưng thân là một diễn viên trẻ tiềm năng, bạn nhỏ Cố Ngưng Hương tuyệt đối không để bản thân có chút luống cuống, bên ngoài mặt vẫn là một bộ dạng cảm động đến muốn khóc:

“Tổ mẫu quan tâm, là Ngưng nhi phúc khí!”

“Àn. Uống xong được, thì nghỉ ngơi nhiều một chút! Hôm nay ta còn có việc, ngày khác sẽ đến thăm ngời.”

Cố lão phu nhân đi rồi, Cố Hương Ngưng như trút được gánh nặng, vội vàng sai Bích Nhi, Bích Châu dọn dẹp dọn dẹp. Cũng không để ý, ở phía sau, Tiết Quý trước khi rời khỏi, khẽ môi khẽ cong, thật sâu liếc về phía nàng.

...

“Tiểu thư a, hù chết nô tỳ!” Bích Nhi ôm ngực, thở hắt hắt.

“Hửm?” - Cố Hương Ngưng bỏ một quả hạt dẻ vào miệng, đưa mắt về phía Bích Nhi, ra ý hỏi.

“Vừa rồi, lão phu nhân phát hỏa, nô tỳ sợ đến không cách nào diễn tả! Nếu không phải tiểu thư cầu tình, cái mạng nhỏ này của nô tỳ, ô ô ô..., chỉ sợ đã không còn!”

“Nghiêm trọng như vậy?” - Cố Hương Ngưng trợn mắt. “Ngời nói quá đi? Ta thấy, tổ mẫu đơn thuần chỉ là hù dọa...”

“Không nói quá! Thực sự!” - Bích Châu ở một bên pha trà, vội gạt đầu như giả vờ. “Nếu không phải tiểu thư được sủng, không chỉ Bích Nhi, ngay cả nô tỳ, e là cũng lạnh ít dữ nhiều!”

“Ta trước đây... rất được sủng a?”

Cố Hương Ngưng ngừng nhai, có chút đăm chiêu. Cũng không trách được nàng, tuy rằng Bích Nhi cùng Bích Châu liên tục nói, nàng tại Cố phủ địa vị cực kỳ khác biệt. Nguyên nhân chính là vì, Cố lão phu nhân cháu trai cháu gái rất nhiều, cố tình chỉ sủng một mình nàng! Nhưng mà, Cố Hương Ngưng chưa tiếp xúc với những người khác, cái gọi là độc sủng kia đến cùng tư vị như thế nào, nàng còn chưa cảm nhận được rõ ràng. Trong mắt Cố Hương Ngưng, Cố lão phu nhân cũng giống như bà ngoại của nàng ở hiện đại, từ ái quan hoài. Bởi vậy, nàng đối với lão phu nhân cũng giống như đối với thân nãi nãi, hoàn toàn xuất phát từ bản năng.

Xem ra, cũng đến lúc, nàng không thể cứ mãi ở trong Thúy Trúc cư, trốn tránh sự thật, rằng bản thân đã xuyên qua. Nàng nên ra ngoài, tìm hiểu Cố phủ, cũng thuận tiện cho sinh hoạt sau này.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: THỈNH AN THÌ RA CŨNG LÀ MỘT CÁCH DẠY SỚM TẬP THỂ DỤC

“Tiểu thư, người nhất định phải nhanh khỏi bệnh a... Hoa viên bên đó, hoa nở thực sự rất đẹp rất đẹp! Nga, tiểu thư, người không phải yêu nhất hải đường? Nô tỳ nhớ rõ, năm vừa rồi, lão thái thái sai người đặc biệt trồng một đám, hiện tại đều là lúc nở rộ đâu...”

“Còn có,...”

“...”

Cố phủ Thúy Trúc cư cả nửa ngày đều là cảnh tượng thế này : Cố Hương Ngưng ngồi trên ghế quý phi, Bích Châu yên lặng ở một bên châm trà, đằng trước là Bích Nhi đang khua tay múa chân.

Cố Hương Ngưng tập trung mười phần công lực, từng chữ từng chữ đều cố gắng ghi nhớ vào đầu.

Ừ, nha đầu Bích Nhi này, quả nhiên là thiên tài làm nhảm, nói đến nửa ngày vẫn hưng phấn bưng bưng. Bất quá, may nhờ có vậy, mà nàng đối với hoàn cảnh hiện tại, so với ba ngày trước đã hiểu rõ hơn rất nhiều.

May mắn, may mắn! Nàng xuyên qua không sai, trúng vào Cổ phủ đích nữ được sủng ái nhất. Đáng tiếc là, nàng xuyên vào thân thể này, nhưng một chút ký ức cũng không có.

Cổ Hương Ngưng chỉ biết, nàng hiện giờ là Cổ phủ thất tiểu thư, đại phòng duy nhất đích nữ. Phụ thân không còn, mẫu thân lại quanh năm trên giường bệnh. Thúc thúc là đương triều Thừa tướng, ngày thường đãi nàng không tệ. Trong phủ các phu nhân, di nương theo đó cũng đều cho nàng mặt mũi. Cổ lão phu nhân thái độ với nàng càng là vô cùng khác biệt, cực kỳ sủng ái.

Đối với việc này, Cổ Hương Ngưng tuy là nghe đám nha hoàn nói đến nhiều lần, nhưng vẫn ôm trong lòng nghi ngờ, thủy chung không quá tin tưởng.

Cũng không thể trách nàng. Kiếp trước, Cổ Hương Ngưng đọc qua vô số ngôn tình tiểu thuyết, gia đấu trạch đấu đủ cả, ác mẫu tra muội nơi đâu cũng thấy. Bởi vậy, trong đầu nàng vẽ ra tình hình thành một loại cảnh giác cao độ.

Qua lời Bích Nhi cùng Bích Châu, Cổ Hương Ngưng cảm nhận được, nơi này tuy không rõ là triều đại nào trong lịch sử, nhưng so với những gì được miêu tả trong sách vở, thì không có nhiều khác biệt. Nữ tử thân phận, so với nam nhân thấp hơn quá nhiều. Bởi vậy, việc Cổ lão phu nhân đau nàng còn hơn đau đích tôn, thực sự bất khả tư nghị!

Bất quá, dù là chân tâm hay giả ý, Cổ lão phu nhân cũng vẫn là bàn tay vàng mà Cổ Hương Ngưng hiện tại có thể bám vào. Thay vì ngồi trong phòng tự kỷ, nàng nên đi ra ngoài, cố gắng củng cố tình cảm với lão phu nhân, mới là thượng sách!

Cho nên, giờ Mão ba khắc ngày hôm sau, Cổ Hương Ngưng đã bắt bản thân rời giường. Sơ một cái tùy vân kế, bên trên cài một cây hoa mai trầm đỏ tươi, Cổ Hương Ngưng hài lòng nhìn chính mình trong gương đồng.

Mặt hơi tròn, mắt to, mũi nhỏ thanh tú. So với tiêu chuẩn mỹ nữ cổ đại mặt thon mắt dài môi mỏng, Cổ Hương Ngưng quả thực không thể nào được chú ý. Nhưng nàng lại rất ưa thích gương mặt này, chính là vì có thể bán nhanh!

Ok! Go!

Bích Châu cùng Bích Nhi bốn mắt nhìn nhau, đầy mặt khó hiểu. Không phải chỉ là đi thỉnh an lão thái thái? Nhưng mà, như thế nào các nàng lại cảm thấy, tiểu thư cứ như chuẩn bị lên chiến trường đâu?

Khi Cổ Hương Ngưng đến nơi, trong phòng đã truyền ra từng trận nói cười, khiến nàng âm thầm kinh ngạc.

Không phải chứ? Cứ nghĩ bản thân tới sớm, không ngờ đã là muộn?

Mụ nội nó! Nữ nhân cổ đại các ngươi không phải đến trường, cả ngày không đánh đàn thì là thêu thùa, không vẽ tranh cũng chỉ ngâm thơ luyện tự, một đám rù nhau dậy sớm như vậy để làm gì?

Cổ Hương Ngưng trong lòng mất hứng, hơi hơi bĩu môi, nhưng vẫn nhanh chóng đẩy cửa bước vào.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: THỰC MẮT TRÍ NHỚ?

Lão phu nhân hôm nay thức dậy sớm, lúc này đúng là thời điểm dùng cơm. Chẳng qua trong lòng nghĩ đến nhiều sự tình, tâm trạng không tốt, thực sự không có khẩu vị. Vì vậy, Cổ phủ phu nhân cùng tiểu thư, di nương ngồi tại hai bên, ai nấy đều kính cẩn ôn nhu, rất sợ chọc lão phu nhân nổi giận.

Bên trái lão phu nhân là nhị phu nhân Hứa thị, ăn vận trang điểm đoan trang cao quý, tuy rằng trước đây không phải đích nữ, nhưng quân gia mấy năm, cũng sớm có được vài phần uy nghiêm. Bên cạnh Hứa thị là Cổ Như Yên, một thân bạch y, thuần khiết lại nhu mỹ. Tiếp đến là Hà di nương, nhị phòng thiếp thất thứ sáu, cũng là vị thiếp trẻ tuổi nhất của Cổ Thanh Sơn, năm nay mười tám tuổi, rất được sủng ái. Nàng hiện đã mang thai tám tháng, đại phu dặn dò rất nhanh sẽ lâm bồn, nhưng vẫn kiên trì hàng ngày đến thỉnh an.

Tam phu nhân Lý thị hôm nay nghe nói cảm mạo, không thể tới thỉnh an. Cổ lão tam Cổ Từ Thu là thứ xuất, bởi vậy tam phòng tại Cổ phủ cũng không có nhiều địa vị. Tam phòng đích nữ Cổ Tiểu Nguyệt năm nay mười một tuổi, dung mạo đã cực xuất sắc, ngồi kính cẩn hơi cúi đầu, có thể thấy thường ngày quen điệu thấp. Bên cạnh nàng là Thẩm di nương, người này tại trong phủ cũng có chút đặc biệt. Tuy chỉ là nhị phòng quý thiếp, nhưng lại có họ hàng với lão phu nhân, bởi vậy hành xử tương đối không nhiều cổ kỵ. Thẩm di nương tính cách hào sảng, lại biết ăn biết nói, nhân khí không tệ. Nàng dưới gối có một nữ nhi, tên Cổ Thanh Mai. Cổ Thanh Mai vừa mới mười hai, diện mạo tuy không so được với Cổ Như Yên, nhưng cũng chuẩn xác là một mỹ nữ, có điều tính cách nội hướng, thường ngày không ưa nói chuyện.

Cổ Thanh Hoan ngồi ở một góc, đảo mắt khắp phòng, trong đầu hồi tưởng từng người sự tình. Xuất giá gả cho Hiền Viên Vũ tám năm, mười năm tâm tư

chỉ có hấn, đối với Cố phu nhân chỉ quan tâm Cố Như Yên cùng Hứa thị hai người này, nay gặp lại những người khác, trong lòng thế nhưng dâng lên một chút rung động.

Cố Thanh Hoan còn đang hồi tưởng, Cố Hương Ngưng đã đẩy cửa bước vào.

Nhìn thấy Cố Hương Ngưng, Cố Thanh Hoan cũng không biết trong lòng mình là tư vị gì. Đã từng, Cố Hương Ngưng đã từng bị nàng coi là địch nhân lớn nhất. Các nàng tính khí không hợp, nơi nơi đều có mâu thuẫn, thường xuyên náo đến lật trời. Nàng khuê dự bị hủy, thanh danh xấu đến không chịu nổi, tất cả đều do Cố Hương Ngưng ban tặng. Tuy rằng ở giữa nhất định có Hứa thị mẹ con hai người động không ít tay chân, nhưng kiếp trước Cố Hương Ngưng nhiều lần hãm hại nàng vẫn là có thực. Bút trưởng này, nàng cũng nhất định sẽ hào hào tính toán!

“Tổ mẫu, Ngưng nhi đến thỉnh an ngài.”

Cố Hương Ngưng vừa bước vào, lão phu nhân tâm trạng liền chuyển biến tốt, lập tức đưa tay ra vẫy. Cố Hương Ngưng cũng nhanh chóng hiểu ý, nhìn thấy bên cạnh lão phu nhân có một cái ghế trống, trong lòng mạnh dạn đoán là để cho bản thân, liền không do dự đến ngồi xuống.

“Thất nha đầu, thân mình thực sự ổn? Ta đã nói qua, ngươi nếu là còn mệt mỏi, cứ hảo hảo tĩnh dưỡng... ai nha... mệt ngươi còn dậy sớm như vậy. Ta xem, ngươi thần thái cũng khá, hẳn là đêm qua ngủ được?” – Cố lão phu nhân nắm lấy tay Cố Hương Ngưng, hỏi liên một tràng.

“Tổ mẫu, cháu gái tốt lắm!” - Cố Hương Ngưng tí mắt cười. “Cháu gái nằm trên giường mấy ngày, đã sớm buồn muốn chết, trong lòng chỉ nghĩ muốn đến thăm người a...”

Trắng trợn vỗ mông ngựa, khiến Cố lão phu nhân vui sướng cười ha hả: “Ngươi tiểu hầu tử! Bệnh một hồi, như thế nào miệng lưỡi trở nên ngọt như vậy?”

Ách... nói nói, “bản thân” trước đây không ưa nịnh nọt nịnh nọt? Cố Hương Ngưng trong lòng lộp bộp hai tiếng, vội cười cười khóa lấp: “Nào có! Tổ mẫu, người không nên trên đùa Ngưng nhi!”

Còn không đợi Cố lão phu nhân nói tiếp, Cố Hương Ngưng đảo mắt khắp phòng, nhanh chóng thay đổi chủ đề:

“Tổ mẫu, Ngưng nhi sau khi tỉnh lại, rất nhiều sự tình không nhớ rõ. Vốn tưởng chỉ cần nghỉ ngơi một chút là được, không ngờ trải qua mấy ngày, đến nay vẫn là như vậy... ô ô...”

Cũng không hổ danh diễn viên trẻ triển vọng của Đài truyền hình K, nói khóc liền khóc, nhập vai được ngay !

“... ô ô... trong phòng mọi người, đều là thân nhân của Ngưng nhi. Thế nhưng ta, ta... ta như thế nào cũng không nhớ ra được...”

Cố lão phu nhân đau sùng Cố Hương Ngưng mười mấy năm, há có thể nhìn nàng thụ ủy khuất? Cho dù là chính nàng ủy khuất bản thân cũng không được! Thấy cháu gái bảo bối khóc đến đỏ mắt, trong lòng liền đau, quái tượng đập lên mặt đất mười phần hữu lực, hừ lạnh một tiếng:

“Ngươi là đích nữ, đối với thứ xuất gì đó, ngươi nhận thức các nàng, đó là các nàng phúc khí! Ngươi không nhận thức các nàng, cũng không phải lỗi của ngươi! Qua một lát, ta nói từng người qua chỗ ngươi là được. Hào hài tử, không khóc! Ngươi khóc, ta cũng đau a... Đại nha đầu, tứ nha đầu, còn không lại đây?”

Cố lão phu nhân, vẫn là như thường lệ thiên vị Cố Hương Ngưng !

Cố Thanh Hoan từ trước đối với chuyện này đã sớm quen. Lại trải qua hai kiếp làm người, tâm tính cũng không còn là tiểu nữ hài, tự nhiên không dễ dàng xúc động. Nàng hơi cúi đầu, bỗng thấy tay bị người khẽ nắm, bên tai vang lên thanh âm ôn nhu :

“Tỷ tỷ, thất muội bị thương, tổ mẫu đau nàng nhiều hơn cũng không tính cái gì ngạc nhiên, ngươi đừng đau lòng !”

Cố Thanh Hoan ngẩng đầu, chạm phải Cố Như Yên ánh mắt đầy quan tâm, trong lòng không khỏi cười lạnh. Cố Như Yên thì ra luôn như vậy, bề ngoài thì lo lắng cho nàng, thực chất chẳng phải cố tình nói thêm mâu thuẫn giữa nàng và Cố Hương Ngưng ?

Cố Hương Ngưng bị thương, Cố Thanh Hoan nàng thì không ? Cần thận nhớ lại, kiếp trước hình như cũng là thế này, Cố Như Yên luôn chen vào giữa, “hào tâm” giải thích, muốn nàng đừng vì lão phu nhân không để ý đến mà buồn. Mỗi lần như vậy, nàng lại thật sâu ghen tị với Cố Hương Ngưng, cũng càng ngày càng thân thiết ý lại Cố Như Yên.

Tốt lắm! Mười ba tuổi tiểu cô nương, lại có tâm cơ như thế! Kiếp trước, nàng là người trong cuộc, hai mắt từ sớm bị che mờ, không nhận rõ đối phương chân diện mục. Kiếp này, nàng tuyệt đối không lại dẫm chân vào vết xe đổ, mặc cho mẹ con các nàng bày bố!

“Thất muội không nhớ ra chuyện cũ, tổ mẫu nhiều đau nàng, ta có thể hiểu. Muội muội, cảm ơn ngươi vì ta lo lắng!” - Cố Thanh Hoan mỉm cười, trên mặt còn thực sự lộ ra vẻ biết ơn.

Cố Như Yên cắn cắn môi. Cái nàng muốn, không phải phản ứng này ! Cố Thanh Hoan sau khi tỉnh lại, dường như có chỗ nào không đúng, nhưng cụ thể là ở đâu, nàng cũng mơ hồ không thấy rõ. Cảm giác này, khiến Cố Như Yên thoáng bất an.

Cố Thanh Hoan làm sao không biết Cố Như Yên cảm giác ? Có điều, sớm muộn cũng phải xé rách da mặt, nàng cũng lười để ý ! Cái nàng quan tâm lúc này, là Cố Hương Ngưng.

Kiếp trước, Cố Hương Ngưng vốn không hề mất trí nhớ gì đó. Chẳng lẽ, lão thiên gia giúp nàng trùng sinh, lại cũng lấy đi ký ức của Cố Hương Ngưng ? Hoặc giả, Cố Hương Ngưng thực chất đang giả bộ ? Nếu là vậy, mục đích của nàng ta lại là cái gì ?

Mặc kệ là trường hợp nào, tóm lại, binh đến tướng chặn, nàng trước khi có được chỗ dựa của riêng mình, cũng chỉ có thể bước nào biết bước đó.

“Thất muội, ta là tứ tỷ tỷ của ngươi, gọi Cố Như Yên.” - Cố Như Yên thân thiết nắm tay Cố Hương Ngưng, mỉm cười.

Cố Hương Ngưng nhìn nữ tử trước mặt. Nàng khoảng mười ba mười bốn tuổi, nếu đặt ở hiện đại, chỉ là một tiểu nha đầu vô ưu vô lo. Nhưng cô nương này, đã sớm có được nữ nhân phong vận. Nàng vai mảnh eo thon, đẹp thanh nhã thoát tục, chỉ một cái cười nhẹ, lại khiến người cảm thấy vạn hoa nở rộ, kinh diễm không bút nào tả xiết.

Cố Hương Ngưng nhìn đến ngây ngốc, vô thức nuốt một ngụm nước miếng : “Ách, tứ tỷ... ngươi đẹp a...”

Cố Như Yên bật cười, Cố Hương Ngưng lại một trận kinh thán. Thiên a! Diện mạo thanh nhã thoát tục, giọng nói nhỏ nhẹ dễ nghe, đến cười cũng như tiếng nhạc... Thiếu nữ này, có còn để cho người khác sống hay không?

“Thất muội, ta là Cố Thanh Hoan.”

Cố Hương Ngưng lại nhìn về phía nữ tử vừa lên tiếng, trầm nghĩ, cô đại quả nhiên không thiếu nhất chính là mỹ nhân ! Nàng này ngũ quan tinh xảo, không giống Cố Như Yên thiên kiều bá mị, nhưng thắng ở khí chất. Có người nói, mỹ nhân ba phần dung mạo bảy phần khí chất, Cố Hương Ngưng cảm thấy tuyệt đối không sai. Nữ tử gọi Cố Thanh Hoan này, chỉ yên lặng đứng một chỗ, nhưng lại có một loại cảm giác ưu nhã cao quý khó có thể diễn tả.

“Tốt lắm! Đại nha đầu cùng tứ nha đầu, đều giống như ngươi, là đích nữ trong phủ. Sau này, hai người các ngươi quan tâm tới thất nha đầu nhiều hơn, để nàng sớm ngày Khang phục!”

Nghe được Cố lão phu nhân phân phó, Cố Thanh Hoan cùng Cố Như Yên đều vội vàng ứng thanh.

“Cháu gái đã biết.”

“Tốt lắm! Ta mệt mỏi, các ngươi cũng sớm giải tán, hảo hảo trở về học tập nữ hồng. Thất nha đầu, ngươi ở lại bồi ta.”

Cố lão phu nhân đã lên tiếng, trong phòng tức phụ tiểu thư không ai dám không nghe, nhất thời đều đứng dậy hành lễ.

Cố Thanh Hoan trước khi rời khỏi, còn không quên liếc mắt một cái. Cố Hương Ngưng khi này nhìn nàng, một đôi con ngươi hắc bạch phân minh, tuyệt không giống giả bộ.

Mất trí nhớ sao?

Thú vị!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: TA TRƯỚC ĐÂY RẤT TRÂU BÒ?

Bởi Cố lão phu nhân dùng điểm tâm xong, trên đường trở lại Thúy Trúc cư, Cố Hương Ngưng tâm tình tương đối tốt. Kiếp trước là cô nhi, không nghĩ tới xuyên qua lại có trưởng bối cưng ả. Cảm giác này, thật con mẹ nó sáng khoái! Bất quá, nói đến trưởng bối, thân thể này không phải còn có một người mẹ ruột?

Này nói đến cũng thực quái!

Nàng nằm trên giường ba ngày, tổ mẫu sốt ruột quan hoài, liên tục hướng Thúy Trúc cư chạy. Thế nhưng, người được gọi là mẹ ruột kia, chẳng những không thấy bóng dáng, đến một câu thăm hỏi ngoài mặt cũng lười làm. Có người làm mẫu thân như vậy sao?

“Bích Nhi, mẫu thân ta đang ở chỗ nào?”

“Tiểu thư, người hỏi đại thái thái a?” Bích Nhi hơi bất ngờ, nhưng vẫn nhanh chóng đáp lời. “Đại thái thái lúc này, hẳn vẫn ở Phật đường.”

“Phật đường?”

“Ân. Năm ấy đại lão gia ra đi, đại thái thái thương tâm quá độ, quyết định chuyển vào Phật đường, nói là muốn vì đại lão gia cầu phúc. Cho đến nay, vẫn là chưa ra khỏi Phật đường một bước đâu!” Bích Nhi hiển nhiên đã quen với việc Cố Hương Ngưng mất trí nhớ, rất là nhiệt tình giảng giải.

Ồ...

Cố Hương Ngưng gật gù, tỏ vẻ đã hiểu. Tiểu thuyết ngôn tình đều nói, nữ nhân cổ đại coi trọng phu như trời, đặt ở vị trí trọng yếu nhất, cái này xem ra không sai! Mẫu thân của nàng, dường như cũng đáng thương, là một nữ tử si tình! Có điều, vì một người đã chết mà bỏ quên con gái mình, cũng không biết nên nói cái gì mới tốt!

Cố Hương Ngưng tự nhận bản thân lòng dạ hẹp, nhân gia đã không quan tâm tới nàng, vì có gì nàng phải nhàn rỗi rước thêm việc? Bởi vậy, ý tưởng vẫn an mẫu thân vừa mới này sinh trong đầu liền lập tức biến mất.

Nhưng mà, tổ mẫu chỗ đó đã qua, mẫu thân nơi kia lại không cần đến, kế tiếp nàng nên làm cái gì?

Cố Hương Ngưng trong lòng buồn bực.

Thời đại này, quả nhiên chán muốn chết! Đừng nói đến sách truyện hay internet, ngay cả việc xuất phủ dường như cũng không dễ dàng, bảo nàng như thế nào chịu được? Nàng lại không thể như mấy nữ nhân nhàn chán kia, cả ngày không thù hoa thì vẽ tranh, không ngâm thơ cũng là luyện cảm. Chẳng rõ trước đây, chủ nhân thân thể này đối với mấy cái cảm kỳ thi họa gì đó có thông thạo?

“Bích Nhi, tiểu thư nhà người... ách, ý ta là, ta trước đây, khi rảnh rỗi có thường ngâm thơ?” - Cố Hương Ngưng không nhịn được hỏi.

“Không có a!” - Bích Nhi lập tức lắc đầu.

“Vậy... học đàn?”

Lắc đầu.

“A? Vẽ tranh, luyện tự?”

Tiếp tục lắc đầu.

Hoàn hảo! Ta cũng không muốn làm tài nữ! Cố Hương Ngưng trong lòng hò reo, tiếp tục hỏi: “Thế ta thường làm những gì?”

“Tiểu thư a... khi rảnh rỗi, người nếu không luyện tiên pháp, thì là chạy đi tìm Văn tiểu thư nói chuyện phiếm!”

“Luyện tiên pháp?” - Cố Hương Ngưng hai mắt mở lớn.

Nàng thực sự không có nghe lầm? Nơi này không phải Tướng phủ sao? Chủ nhân thân thể này không phải thiên kim tiểu thư sao? Không những không phải học cảm kỳ thi họa, mà còn có thể luyện roi?

“Đúng nha!” - Bích Nhi hai mắt lấp lánh, giọng nói cũng hồ hồ hơn không ít. “Biểu thiếu gia nói, tiểu thư đối với tiên pháp rất là có thiên phú, tiến bộ thực mau!”

Ách... lại thêm cái biểu thiếu gia?

Cố Hương Ngưng hứng thú bùng bùng, vội vàng yêu cầu Bích Nhi thực cẩn thận nhớ lại tất cả những chuyện trước kia, toàn bộ từng chút từng chút đều nói lại cho nàng. Bích Nhi tiểu nha đầu này cũng rất biết kể chuyện, trước sau vô cùng rõ ràng, qua một lát, Cố Hương Ngưng đối với thân phận hiện tại đã có thêm rất nhiều thông tin.

Mấy ngày trước, khi mới xuyên qua, trong nội tâm nàng vẫn trốn tránh không muốn tiếp nhận sự thật, tự nhiên đối với hoàn cảnh nơi đây sẽ nảy sinh bài xích, cho nên chỉ hỏi sơ qua. Mà hôm nay, nàng đã hoàn toàn chấp nhận bản thân đột nhiên biến thành Tướng phủ thất tiểu thư, đương nhiên phải tìm hiểu cẩn thận mới được.

Thì ra, không phải Tướng gia hiện tại, mà phụ thân của nàng Cố Hoài Viễn mới là thân tín của Hoàng đế. Trước đây, khi Hoàng đế còn là Nhị hoàng tử không được sủng ái, Cố Hoài Viễn đã đi theo hắn, hết lòng phụ tá, khắp nơi an bài. Có thể nói, Nhị hoàng tử khi đó đăng cơ, Cố Hoài Viễn là một trong tam đại công thần. Đáng tiếc, cung biến năm ấy, hắn thay chủ tử chấn một kiếm, không ngờ lại chứa kịch độc, cuối cùng không qua khỏi.

Tuy nói bán mạng vì chủ là lẽ đương nhiên, nhưng Hoàng đế nợ Cố Hoài Viễn một ân tình cũng là chuyện thực. Bởi vậy, sau khi đăng cơ, hắn đối với Cố gia hết lòng chiều chuộng, đối với Cố Hoài Viễn thân đệ đệ là Cố Thanh Sơn cũng ưu ái có thêm, một đường cất nhắc, thế này mới khiến Cố Thanh Sơn quan lộ rộng mở, mười mấy năm đã leo lên tới nhất phẩm Thừa tướng.

Cố Hương Ngưng gật gù đầu, bắn khoăn trong lòng rốt cuộc nhẹ đi một ít.

Nàng kiếp trước là cô nhi, sớm phải tự lập, cho nên tâm nghi có chút nặng. Cổ lão nhu nhân sủng nàng dung túng nàng, nàng thủy chung không quá tin tưởng, cảm thấy nhân gia có ý đồ khác. Nhưng nếu nguyên do bởi Cố Hoài Viễn, có lẽ là giải thích được đi? Cổ lão phu nhân đau hải tử, mà nàng lại là Cố Hoài Viễn nữ nhi duy nhất, không phải sao?

Nghĩ tới đây, Cố Hương Ngưng thoáng bình tâm. Dù sao, nàng theo bản năng khao khát tình cảm gia đình, trong mắt không chứa được một hạt cát! Nếu có được mà không chân thực, thì thà không có!

Về phần mẫu thân của nàng, trước đây là tướng môn thiên kim. Ngoại gia gia của nàng Sở Bắc Tiệp, là Trần Nam đại tướng quân, cùng với mấy người con trai quanh năm đóng quân tại Nam cương. Hẳn cả đời chỉ có một nữ nhi Sở Tiên Du, cũng là mẫu thân của nàng, vốn thập phần sủng ái. Nhưng Sở Bắc Tiệp năm ấy nhìn Cố Hoài Viễn không vừa mắt, Sở Tiên Du lại một mực phi quân không gả. Hai bên quyết tuyệt, cuối cùng Sở Tiên Du vẫn là như nguyện gả vào Cố phủ, nhưng lại bị Sở gia lạnh nhạt, mười mấy năm nay không người qua thăm hỏi, cũng thật đáng thương!

Nam nhân Sở gia qua mười hai tuổi đều phải đến Nam cương, ở trong Hoàng thành cũng chỉ có nữ quyến, cùng đích tử duy nhất Sở Lăng Vân, cũng là biểu thiếu gia trong lời nói của Bích Nhi. Người này háo sắc bất tài, nổi danh một trong kinh thành tam đại hại.

“Kinh thành tam đại hại? Nghe không tốt lắm đi?” - Cố Hương Ngưng nhăn mày, đối với vị biểu ca chưa từng gặp mặt đột nhiên sinh ra ác cảm.

“Không có! Đều là bọn hắn nói nhầm!” - Bích Nhi vội vàng xua tay. “Tiểu thư, người nhất định đừng tin những người đó! Biểu thiếu gia là người tốt nha! Hẳn trước đây cùng tiểu thư tình cảm rất tốt, còn dạy người tiên pháp a...”

Cố Hương Ngưng nheo mắt nhìn Bích Nhi đang gấp đến độ dậm chân. Tiểu nha hoàn này, nhìn như thế nào cũng là một bộ dạng xuân tâm bạo phát đâu!

“Hắn đẹp mắt sao?”

“A? Cái gì? Tiểu thư... người như thế nào hỏi như vậy?” Bích Nhi sửng người, phút chốc mặt hồng như trái gấc.

“Ha ha, không cần trả lời, bản tiểu thư có thể đoán được, hẳn hẳn là rất dễ nhìn đi? Mới có thể câu đi hồn phách của người!”

“Không có.... tiểu thư, nô tỳ không có...”

“Còn chớ? Mới vừa rồi, là ai nhảy lên duy hộ hắn đây?” - Cố Hương Ngưng tùm tùm, được đà lần tới.

“Không... thực sự không có.... ô ô ô.... tiểu thư, nô tỳ không dám a....”

Ách... như vậy liền khóc rồi?

Cố Hương Ngưng đau đầu nhìn tiểu nha hoàn trước mặt. Nàng làm bằng nước a? Mới vậy đã khóc đến đỏ mắt rồi?

“Được rồi, được rồi, người không có, là ta nói sai!” Cố Hương Ngưng thở ra một hơi. “Bích Nhi, người nói, trước đây ta cùng hắn đi lại rất gần?”

“Phải a... hic, tiểu thư... người nhất định phải tin tưởng nô tỳ, nô tỳ đối với biểu thiếu gia, tuyệt đối không dám có cái tâm kia, thực sự! Ô ô... tiểu thư thích hẳn như thế, nô tỳ sao có thể phản bội người đâu?”

“Cái gì? Ta thích hẳn?” - Cố Hương Ngưng cơ hồ hét lên.

Bích Nhi im bật, rất muốn tự thưởng cho mình một cái tát!

Nàng sao lại nhiều lời như vậy? Cự nhiên đã quên là tiểu thư cái gì cũng không nhớ? Như vậy... như vậy, tiểu thư có thể hay không cũng không còn thích biểu thiếu gia? Nếu là... Chết tiệt! Nàng đang nghĩ cái gì? Cho dù tiểu thư hiện tại không nhớ, sau này cũng nhất định sẽ nhớ! Cho dù sau này tiểu thư không thể nhớ ra, lấy biểu thiếu gia ưu tú, cũng nhất định có thể khiến tiểu thư một lần nữa thích hẳn! Nàng sao có thể có ý nghĩ không an phận?

Nhìn Bích Nhi cúi đầu, Cố Hương Ngưng lập tức xác nhận, cái này là thực rồi.

Mụ nội nó! Thân thể này còn chưa mãn mười bốn tuổi đâu, nàng còn muốn chơi bảy năm mười năm được chứ? Luyến ái gì đó, nàng còn chưa nghĩ dính vào! Cố Hương Ngưng đau đầu. Có còn rắc rối nào mà nàng chưa biết?

“Vậy... trước đây, ta là người thế nào?”

“Trước kia? Tiểu thư trước kia rất có danh khí, là người vô cùng lợi hại nha!”

“Lợi hại? Danh khí lớn? Có ý tứ gì?” - Cố Hương Ngưng nhún mày. Đây là cái đáp án gì?

“Chính là... chính là, toàn kinh thành không có ai không biết đến tiểu thư, cũng không có ai mà tiểu thư không dám chọc!”

Trâu bò như vậy?

“Kia... ta rất hay chọc người sao?”

“Cũng không nhiều!” Bích Nhi nghĩ nghĩ. “Tiểu thư năm ba ngày sẽ chinh người đánh người, nhưng tất cả đều là tiểu đã tiểu nháo, không có vấn đề!”

“Như thế nào gọi là tiểu đã tiểu nháo?”

“Àn. Tiểu thư trước đây có nói, chỉ cần không cần đến Hoàng thượng ra mặt can thiệp, hết thầy đều tính là chuyện nhỏ!”

Cố Hương Ngưng triệt để im lặng rồi.

Danh khí lớn, rồi còn rất lợi hại, là chỉ cái này?

Xem ra, con đường phía trước của nàng, cũng không quá bằng phẳng đâu?

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: XUNG ĐỘT GU THẨM MỸ LÀ VẤN ĐỀ QUAN TRỌNG

Tướng phủ hậu viện lớn, nữ quyến nhiều, bởi vậy chi phí dành cho xiêm y nữ trang này nọ các loại, hàng năm đều lên đến con số kinh người. Chi phí này đều xuất từ công trung, công trung hữu hạn nhu cầu lại vô hạn, cho nên buộc phải có một cái định mức.

Tướng phủ tiểu thư, ấn theo lệ, một năm hai lần thêm trang sức, ba lần may y phục. Mà hôm nay, chính là ngày Mẫu Đơn phùng cho người tới phủ đưa vải gấm.

Nhị thái thái hiện tại chường gia, vải gấm các loại tự nhiên là được mang qua Tây uyển.

Khi Cố Thanh Hoan tới được Từ Ngọc các, Cố Hương Ngưng đã sớm có mặt, làm cho nàng kinh ngạc không ít.

Cố Thanh Hoan dù không được sủng, cũng vẫn là chi thứ hai, cùng nhị thái thái Hứa thị đều sống ở Tây uyển, so với Cố Hương Ngưng ở Đông uyển gần hơn không ít. Hơn nữa, nàng đối với tân xiêm y lần này phá lệ coi trọng, vốn đã dụng tâm tới sớm, không nghĩ vẫn chậm hơn Cố Hương Ngưng.

“Đại tỷ, sớm a!” – Cố Hương Ngưng hiển nhiên cũng đã nhìn thấy Cố Thanh Hoan, vội nhắc váy chạy tới.

“Còn không bằng thất muội đâu!” – Cố Thanh Hoan đậm cười, thân thủ khẽ tránh qua một bên.

Cố Hương Ngưng nguyên bản đối với vị đại tỷ này rất có hảo cảm, muốn thân cận một chút, không nghĩ tới nhân gia dường như không ưa nàng, bèn xấu hổ ngược lên nhìn trời, cười khan hai tiếng:

“Thời tiết hôm nay.. có chút đẹp! Tiểu muội dậy sớm vẫn cảnh, cho nên đến trước một lát... ha ha...”

Bên cạnh nàng, hai tiểu nha hoàn không hẹn cùng quay sang nhìn nhau, ngơ ngác.

Bích Nhi thâm nghĩ, trời mây xám xịt, đẹp ở chỗ nào?

Bích Châu cúi đầu không dám nói, tiểu thư đây là ban ngày ngủ quá nhiều nên đêm đến không thể chợp mắt, một mạch thức liền tới sáng, ở đâu ra dậy sớm vẫn cảnh?

Ở phía trước, Cố Thanh Hoan khẽ nhíu mày, nghi hoặc càng lúc càng sâu.

Cố Hương Ngưng chẳng lẽ thực sự mất trí nhớ? Nếu là không, sao tính cách có thể đại biến như vậy? Nhưng là, kiếp trước hoàn toàn không có một màn này! Nàng đã sớm lên kế hoạch tốt lắm, việc này có thể coi là một cái biến số, liệu có thể hay không ảnh hưởng đến nàng?

Sẽ không! Một Cố Hương Ngưng, còn chưa đến mức khiến nàng dao động! Cùng lắm thì, binh đến tướng chặn, Cố Thanh Hoan không tin nàng hai thể làm người, còn không đối phó nổi một tiểu nha đầu ngang ngược!

“Ai nha... ta còn đang muốn lệnh hạ nhân đi truyền lời, không nghĩ tới, hai người đều đã ở đây! Đại tỷ, thất muội, nhưng là vừa mới đến?”

Bên trong truyền tới thanh âm ôn nhu, một tuyệt sắc thiếu nữ theo hoa viên bước ra. Nàng một thân thanh y, hoàng bào sáng rỡ, từ ngọc đai quần lấy eo nhỏ, đẹp đến bức người!

Này không phải Cố Như Yên còn là ai?

Cố Thanh Hoan mỉm cười, hận ý khẽ lóe lên trong mắt, rồi lại nhanh chóng biến mất: “Ta đến cửa, vừa vặn gặp được thất muội.”

Cố Hương Ngưng một bên không nhịn được hỏi: “Tứ tỷ, Mẫu Đơn phùng bên kia đã mang đồ đến?”

“Đã mang, đều đang tại bên trong.” – Cố Như Yên đưa tay lên che miệng. “Ta nghe nói, vải gấm lần này có vài lạng đặc biệt điểm lệ. Xem thất muội nôn nóng thành như vậy, hẳn là không giả rồi!”

Diễm lệ? Diễm lệ cái đầu nguoi!

Cố Hương Ngưng khẽ làm bầm, trong lòng phiền muộn cực!

Nàng từ trước vốn được sủng, xiêm y tự nhiên không ít. Thúy Trúc cư khổ phòng, rương lớn rương nhỏ đủ loại, không khỏi khiến người hoa mắt. Chỉ là, khi mở từng rương ra rồi, Cố Hương Ngưng lại thấy đầu đầy hắc tuyến.

Lấp lánh!

Rất lấp lánh!

Vô cùng lấp lánh!

Nguyên một phòng, tất cả đều lấp lánh!

Trâm cài, vòng xuyến, hoa tai... tất cả đều được làm bằng vàng khối. Đồ chói áo cánh, xanh thâm la quần, hồng rực đai lưng... mười phần sắc sỡ! Không những thế, tất cả đều được đính thêm vàng óng kim sa, nhức mắt vô cùng!

Cố Hương Ngưng triệt để im lặng rồi.

Đây là xiêm y của thiên kim tiểu thư, hay trang phục của diễn viên múa tuồng, nàng thực có chút phân không rõ...

Nha hoàn Bích Nhi ở bên cạnh còn không ngừng hoan hỉ mà nói với nàng, từ trước đến giờ, nàng xuyên đều là thế này...

Cố Hương Ngưng không thể không thừa nhận, gu thẩm mỹ của cố chủ, thực con mẹ nó cực phẩm!

Bởi vậy, khi biết Tướng phủ chuẩn bị may tân xiêm y, trong lòng nàng liền hô to may mắn, hận không thể lập tức đến ngày này. Cho nên, mới có việc nàng đến còn muốn sớm hơn Cố Thanh Hoan...

...

Trong phòng, nhị thái thái Hứa thị ngồi trên ghế quý phi, bên cạnh là rất nhiều vãi gấm. Trông thấy Cố Thanh Hoan mấy người, trên mặt lập tức treo một nụ cười hiền lành: “Các nguoi tới rồi?”

Đứng sau Hứa thị là một trung niên phụ nhân, đoán chừng là người của Mẫu Đơn phường, nhìn thấy mấy vị tiểu thư bước vào, lập tức nghiêng người hành lễ:

“Tiểu nhân Vương Hoa, thấy qua các vị tiểu thư.”

Cố Thanh Hoan liếc mắt qua Vương thị, khẽ gật đầu xem như đã biết. Ngược lại là Cố Như Yên, công phu mặt ngoài luôn muốn làm đủ, mỉm cười: “Ta xem nguoi có chút lạ mắt, là Mẫu Đơn phường tân nhân sao?”

“Cũng không phải.” - Vương thị còn chưa kịp trả lời, nhị thái thái đã lên tiếng. “Yên nhi, nguoi không biết, đây chính là Mẫu Đơn phường lão bản.”

Cố Như Yên cả kinh. Mẫu Đơn phường lão bản?

Khó trách nàng có chút luống cuống. Phải biết, Mẫu Đơn phường xiêm y, so với ở trong cung chỉ kém nửa điểm, bởi vậy ở trong giới hào môn nhà cao cửa rộng kinh thành cực có tiếng nói. Mẫu Đơn phường lão bản tuy chỉ là nhất giới thương nhân, nhưng ngày thường cũng treo cái giá cao, muốn mời nàng đích thân đến phủ, chi phí khẳng định không ít.

Cố Như Yên tim đập gia tốc, nhìn về phía Hứa thị. Mẫu thân không ngại tốn kém, mời về Vương lão bản, thuyết minh nàng đối với xiêm y lần này đặc biệt coi trọng? Phải chăng là vì yến hội sắp tới?

Hứa nhị thái thái thấy nữ nhi nhìn qua, âm thầm sử cái ánh mắt, nội tâm cũng thực vừa lòng. Nữ nhi tâm tư nhạy bén, không uổng công nàng dốc lực tài bồi.

Cố Thanh Hoan đối với việc này vốn đã sớm biết, nhưng cũng làm bộ giật mình không nhỏ. Chỉ có Cố Hương Ngưng, tâm tư không có này đó lo loạn nhiều nhiều, tự nhiên không cảm thấy có cái gì không ổn.

Vương thị lặng im đứng ở một bên, không tiếng động quan sát Tướng phủ ba vị tiểu thư. Mãn kinh thành đều nói, Tướng gia đích nữ có ba: đại tiểu thư Cố Thanh Hoan ngu dốt vô năng, thất tiểu thư Cố Hương Ngưng thô bỉ ngang ngược, duy chỉ có tứ tiểu thư Cố Như Yên ôn nhu nhân tính. Nhưng nàng xem ra, lời đồn không phải lúc nào cũng đáng tin.

Ví như Cố đại tiểu thư, tuy rằng từ lúc bước vào phòng chưa nói lời nào, chỉ lẳng lặng đứng ở một góc, trên người quần áo cũng thập phần đơn giản, cố tình lại như có như không toát ra một loại quý khí cùng trầm tĩnh. Đây thực sự là “ngu dốt vô năng”?

Hay như vị kia Cố tứ tiểu thư, tuy là ôn nhu hữu lễ, mạo nhược thiên tiên, nhưng rõ ràng cười không chạm đến đáy mắt, là người có tâm cơ. Đây thực sự

là thuần chân tiên tử trong lòng nam nhân kinh thành?

Vương thị tuy là nhất giới nữ tử, lại có thể một mình lấn lộn kinh thương nhiều năm, tự nhiên là nữ nhân có bản lĩnh, đối với ánh mắt nhìn người của bản thân cực có tự tin. Hào môn hậu trạch đều sâu không lường được, nàng tất nhiên đối với việc này không lấy làm kỳ, trong lòng âm thầm có sở, nhưng ngoài mặt vẫn thản nhiên, tươi cười lật từng lãng vải, nhiệt tình giảng giải.

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: ĐÍCH NGẮM ĐẦU TIÊN

Đại Hạ hoàng thất lấy cúc làm quốc hoa, vì thế vào tháng mười sơ mỗi năm, kinh thành đều tổ chức một lần thưởng cúc yến.

Thưởng cúc yến năm nay được mong chờ hơn thường lệ. Nghe nói, đó là vì Trường công chúa đầu năm thu được một giống cúc lạ, hiện tại chính nở rộ, so với mọi năm không chỉ đẹp hơn một hai phần. Trường công chúa yêu cúc thành si, không muốn độc hưởng, thế này mới phát ra thiệp mời đến tất cả kinh thành thế gia, thỉnh các vị phu nhân dẫn theo thiên kim công tử cùng tới thưởng thức.

Trường công chúa tại Đại hạ hoàng triều, là một tồn tại đặc biệt. Nàng là ái nữ của Tiên hoàng, sau được gả cho Trung Dũng hầu Thẩm Tĩnh. Hơn hai mươi năm trước, Thẩm Tĩnh phụ tử cầu kết ngoại bang, chứng cứ vô cùng xác thực, toàn gia xử trảm! Chỉ có Trường công chúa, tuy nói là Thẩm gia tức phụ, kỳ thực vẫn là người Hoàng gia, tự nhiên tránh được một kiếp. Không ngờ ba năm sau, vụ án được lật lại, Thẩm Tĩnh thì ra bị người hãm hại. Thẩm gia hai trăm ba mươi sáu nhân mạng, trở thành một cái thiên cổ kỳ oan!

Trường công chúa lúc ấy nghe tin, đương trường phun một ngụm huyết, bệnh không dậy nổi. Trải qua vài năm điều dưỡng, thân mình có khá hơn, nhưng từ đó cách ly thế ngoại, quanh năm chỉ ở trong cung chúa phủ, không từng lộ diện. Không nghĩ tới, hiện tại lại đích thân đứng ra phát thiệp mời.

Quảng Văn đế luôn cảm thấy, hoàng thất thiếu Trường công chúa, cho nên đối với nàng nhún nhường rất nhiều. Vì vậy, kinh thành thế gia nhận được thiệp mời, không ai dám chậm trễ, ào ào đáp ứng rồi.

Kiếp trước, Cố Thanh Hoan ở tại lần thưởng cúc yến này, thanh danh tấn hũy, trở thành kinh thành đệ nhất trò cười. Trùng sinh một đời, nàng lập thế, ngã chỗ nào đứng dậy từ chỗ đó, thưởng cúc yến nhất định sẽ trở thành bản đạp của nàng, cho nàng tư bản đầu tiên.

...

Cố Thanh Hoan nhìn trước mặt là hơn mười cuộn vải bố, màu sắc hoa văn đủ loại. Dựa theo quy củ, nàng là đích trường nữ, có quyền lựa chọn trước tiên. Nhưng là, ai khiến Cố Hương Ngưng quá mức được sùng, cho nên lần nào cũng là nàng ta xếp thứ nhất.

“Thất muội, muội chọn trước!” - Cố Như Yên vẫy vẫy tay. Dẫu sao kết quả đều là như vậy, không bằng nàng trước tiên đề xuất, còn có thể tranh được cái danh rộng lượng. Cố Như Yên luôn là thế này, thời khắc đều muốn nâng cao hình tượng bản thân.

Cố Hương Ngưng liếc quanh, nhận thấy không ai phản đối, cũng liền thực hồn nhiên cho rằng bản thân tại đây nhỏ nhất, được nhường một chút cũng là lẽ tất nhiên. Bởi vậy cười híp mắt, xong thẳng tới mấy lãng vải, lật qua lật lại.

Có kiện hồng nhạt thêu hoa hải đường, có kiện lục sắc thêu hoa lê trắng, lại có kiện màu bạc ắn ắn từ sắc bách hợp... tinh xảo vô cùng! Cố Hương Ngưng miệng kêu chắc chắn, trong lòng hận không thể toàn bộ lấy về.

“Thất muội, da người trắng nhất, không bằng chọn cái này, thế nào?” - Cố Như Yên chỉ tay vào cuộn vải màu vàng đậm. “Rất nổi bật, hơn nữa, còn có vẻ hoạt bát đáng yêu.”

“Không sai!” - Nhị thái thái Hứa thị ở một bên tùm tùm. “Ta nhớ không lầm, thất nha đầu còn có một kiện đồ thẩm áo choàng, thực sự tuyệt phối đâu!”

Cố Thanh Hoan mắt lạnh nhìn tình cảnh trước mặt. Kiếp trước cũng là như thế này, Cố Hương Ngưng bị Hứa thị mẩu tử mỗi người một câu, khen được đến đắc ý, cuối cùng nghe theo, thưởng cúc yến khi ấy phá lệ chói mắt. Lại thêm trên đầu một đồng trang sức vàng rực, muốn bao nhiêu tục khí liền có bấy nhiêu, chút nào giống trăm anh tiểu thư? Đáng tiếc, nàng ta quá mức tự đại, một mực nghĩ bản thân là nổi bật nhất, không ngờ trong mắt thế nhân, chỉ là một hồi trò cười.

Quả nhiên...

“Tứ tỷ thật có mắt thẩm mỹ!” - Cố Hương Ngưng cười tí. “Ta cũng cảm thấy, cái này hợp nhất đây. Vậy... ta lấy! Thêm cả cái kia, được chứ?”

Cố Như Yên nhìn theo tay Cố Hương Ngưng, là một kiện gấm màu tím sẫm, âm thầm cười lạnh. Tiện nha đầu, dẫu có mắt trí nhớ, ánh mắt cũng không khá hơn chút nào, chọn lấy toàn những màu sắc quá mức chói lọi, còn không nhìn xem nàng ta là ai, xứng với những màu sắc đó sao?

Ở bên cạnh, Vương lão bản tuy không nói lời nào, nhưng lãng yên liếc Cố Hương Ngưng một cái. Nàng vừa rồi nhìn rất rõ, vị thất tiểu thư này trong mắt

một chút kinh điểm hay là yêu thích cũng không có, chỉ chăm chú sờ. Rốt cuộc, chọn được hai kiện, là loại đắt tiền nhất!

Cố Như Yên đã sớm định tốt lắm, nhanh chóng chọn lấy vài bộ hồng nhạt hải đường, lại thêm một kiện bạch sắc nhuyễn gấm.

Cố Thanh Hoan thở ra một hơi, áp lực trong lòng rốt cuộc nhẹ đi.

Quả nhiên, giống như kiếp trước, không có ai để mắt đến kiện gấm thiên ty màu xanh thẫm kia.

“Ta muốn cái này.”

Màu xanh rất đẹp, nhưng phần lớn những nữ tử khuê các sẽ không chọn. Bởi lục sắc rất kén người mặc, không cẩn thận trông sẽ già đi, hoặc nhan sắc bị áp chế, là điều các nàng không bao giờ mong muốn.

“Hoan nhi, ngươi lại chọn màu tối như vậy? Cô nương gia, hẳn là nên ăn mặc trong sáng một chút không phải sao? Ngươi xem, cái này màu bạc, lại có hoa lê trắng, rất hợp với ngươi nha!”

Hứa thị nhíu mày. Nàng mặc dù muốn Cố Thanh Hoan cùng Cố Hương Ngưng xấu mặt, nhưng cũng đừng quá mức khác người. Cố Thanh Hoan vốn yếu ớt, làn da có chút xanh, nếu là mặc cái này, tuyệt đối là già đi. Người ngoài nhìn vào, sẽ tưởng rằng Cố đại tiểu thư khí lão hoành thu, đối Cố gia cô nương còn không soi mói?

Yên nhi của nàng còn muốn tại thường cúc yến chiếm nổi bật, há có thể để Cố Thanh Hoan phá hư?

Cố Thanh Hoan cười lạnh. Muốn nàng lần nữa ăn mặc quá mức trắng trong đơn giản, còn không phải là vì để Cố Như Yên tăng thêm nổi bật?

“Phu nhân, cái này tốt lắm! Hoan nhi muốn thử một lần.” - Nàng không để ý đến gợi ý của Hứa thị, tiếp tục giữ chặt kiện gấm thiên ty kia.

Hứa thị thái thái khí ngang đầu, đồng thời âm thầm cảm thấy không đúng. Tiệm nha đầu, ngày thường nàng nói cái gì thì là cái đó, nàng ta chưa từng dám phản ứng lại. Hôm nay như thế nào dám kiên trì ý nguyện?

Bất quá, nếu nàng ta muốn xấu mặt, nàng cũng đành phải thành toàn!

“Hoan nhi đã chọn, tự nhiên là tốt! Như vậy, phiên Vương lão bản giúp chúng ta chọn kiêu.”

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: TÍNH TOÁN

Cố Thanh Hoan bước ra khỏi chính viện, đã thấy vài vị tiểu thư khác tụ tập tại hoa viên.

Hứa thị thái thái làm người hướng đến trọng danh khí, tuyệt đối không muốn ngoại nhân bình luận nàng khát khe thứ nữ. Bởi vậy, từ trước đến giờ, Cố phủ ba vị đích tiểu thư có thứ gì, các tiểu thư khác cũng đều có, chỉ là phân lượng không bằng. Lần này làm tân xiêm y, các nàng tự nhiên cũng có phần. Nhưng là, các nàng muốn chọn, cũng phải chờ đích nữ chọn xong mới được.

Tam tiểu thư Cố Thanh Mai, ngũ tiểu thư Cố Uyển, lục tiểu thư Cố Lưu Ly, bát tiểu thư Cố Tiểu Nguyệt, tất cả đều nhìn thấy Cố Thanh Hoan đi ra. Nhưng chỉ có Cố Thanh Mai bước lên chào hỏi, mấy vị tiểu thư khác đều bảo trì lặng yên, coi Cố đại tiểu thư như không tồn tại.

Tình cảnh này, kiếp trước Cố Thanh Hoan đã sớm quen, lúc này cũng không cần thiết so đo. Nàng khẽ gật đầu với Cố Thanh Mai, rồi quay người cùng nha hoàn Xảo Nhi hồi Phù Dung uyển.

Phù Dung uyển.

Cố Thanh Hoan ngồi trầm mặc, tay trái vô thức gõ gõ lên bàn. Xảo Nhi bê một khay trà tiến vào, trông thấy cảnh này, bèn thực cẩn thận nhẹ nhàng đặt xuống bàn, tránh làm phiền tiểu thư suy nghĩ.

“Trên tay ngươi có gì đó?”

Thanh âm của Cố Thanh Hoan bất ngờ vang lên, khiến Xảo Nhi hơi giật mình, trong lòng ngỡ là bản thân vụng về khiến tiểu thư mất đi tập trung, vội vàng thưa: “Hồi tiểu thư, là trà Long Xuyên.”

Long Xuyên trà?

Cố Thanh Hoan nheo nheo mắt. Nàng có thể nào quên thứ trà này?

Hứa thị nguyên quán tại Long Xuyên, đặc biệt ưa thích loại trà này, trong viện thường ngày có chứa rất nhiều. Nàng từ nhỏ tang mẫu, được Hứa thị dưỡng dưới gối, tập quán sinh hoạt có không ít thứ bị ảnh hưởng bởi nàng ta. Uống Long Xuyên trà hàng ngày, là một trong số đó.

Nghĩ tới đây, trong mắt Cố Thanh Hoan sát khí chợt đậm. Tiền thế, nàng vô tri nhận tặc làm mẫu, đối với Hứa thị đưa tới này nợ tất thấy không chút nghi ngờ. Lại không biết, trà Long Xuyên mà nàng uống, cũng không phải chân chính trà Long Xuyên Hứa thị thường dùng. Sau này, ngẫu ngộ Trịnh Khai, mới hay trong trà nàng uống có một lượng độc rất nhỏ. Đáng tiếc, nàng dùng quá lâu ngày, độc tố tích lũy theo năm tháng đã ăn vào máu tủy, không thể loại bỏ.

Loại độc này năm ấy đến khi bộc phát, không muốn mạng nàng, nhưng khiến nàng rụng tóc, tróc da, xấu xí đến không chịu nổi! Với nữ nhân mà nói, hủy nhan, so với mất đi tính mạng, còn muốn đáng sợ hơn! Thế này mới biết, khi Hứa thị hạ độc, có bao nhiêu dụng tâm..

Xảo Nhi nhảy bén, nhìn ra được trên người Cố Thanh Hoan một cỗ sát ý, không khỏi hoảng loạn, trong lòng càng nắm chắc tiểu thư đây là đối với nàng phát hỏa, lập tức quỳ xuống:

“Tiểu thư tha tội, tiểu thư tha tội...”

Cố Thanh Hoan nhìn nha hoàn đang quỳ, đôi vai run rẩy, trong lòng dâng lên một cỗ thương tiếc. Kiếp trước, nàng chỉ sủng Từ Thanh, đối với Từ Thanh trăm ngàn tin tưởng. Không nghĩ tới, Từ Thanh nha đầu kia một khi nhìn thấy Hiên Viên Vũ, tâm tư liền thay đổi, trong mắt cũng không còn chủ tử như nàng. Cho đến cuối cùng, duy nhất ở lại làm bạn cạnh nàng tại lãnh cung, là tiểu nha hoàn trước mặt.

Xảo Nhi, người kiếp trước đối ta tốt, kiếp này ta tự nhiên hộ người chu toàn!

“Đứng dậy đi, không liên quan đến người.”

Xảo Nhi ngẩng đầu, thấy Cố Thanh Hoan sát ý không còn, cũng dường như thực không có ý trách nàng, thế này mới dám đứng dậy. Đang lúc chuẩn bị đi ra ngoài, lại nghe thấy Cố Thanh Hoan chợt gọi: “Xảo Nhi?”

“Tiểu thư, nô tỳ ở đây.”

“Thất tiểu thư mất trí nhớ. Người... đối với việc này, cảm thấy thế nào?”

Xảo Nhi cả kinh.

Hạ nhân không được lạm bàn chuyện của chủ tử, đây là quy củ! Tiểu thư có phải đang thử nàng?

Lập tức lại run rẩy quỳ xuống: “Tiểu thư, nô tỳ không dám!”

Cố Thanh Hoan thở dài: “Ta muốn người nói, cũng không bảo người quỳ! Có ý tưởng gì, cứ thoải mái nói ra là được.”

Không phải tự nhiên nàng muốn nghe một chút ý kiến của Xảo Nhi. Nha đầu này bên ngoài lúc nào cũng một bộ dáng rụt rè nhút nhát, thực chất lại cực có chủ kiến! Kiếp trước, chính là Xảo Nhi liều chết nói với nàng Hiên Viên Vũ giả nhân giả nghĩa. Đáng tiếc, nàng khi ấy hăm dọa đủ sâu, không chấp nhận được người khác nói hấn nửa điểm không tốt, bèn trọng phạt Xảo Nhi, khiến nha đầu kia cơ hồ mất một nửa cái mạng...

Xảo Nhi ngẩng đầu, nhận thấy Cố Thanh Hoan thật sự nghiêm túc, trong lòng vô cùng kinh ngạc, im lặng một lúc, cuối cùng đành tránh nặng tìm nhẹ mở miệng:

“Hồi tiểu thư, nô tỳ ngu dốt, không nhìn ra thất tiểu thư giống như đang làm bộ...”

Thì phải là, nàng ta mất trí nhớ thật?

Cố Thanh Hoan thực ra cũng nghĩ như vậy, bất quá không dám khẳng định. Bởi vì kiếp trước hoàn toàn không có một màn này, cho nên nàng thủy chung không quá tin tưởng.

Hay là, Cố Hương Ngưng thực mất trí nhớ, mà nguyên nhân là ở nàng?

Kiếp trước, một ngày kia, lạc hồ chỉ có một mình nàng. Hôm ấy, là Cố Hương Ngưng đẩy nàng xuống nước, rồi thân nhiên bỏ đi. Nàng được nha hoàn cứu lên, nhưng từ đó thân thể nhiễm cung hàn, so với lúc trước càng thêm yếu ớt.

Kiếp này, lão thiên cho nàng cơ hội, lại cố tình đưa nàng trở về một tích tắc trước khi Cố Hương Ngưng đẩy nàng. Khi ấy, nàng còn chưa kịp nghĩ xem tình huống trước mắt là cái gì, theo bản năng túm lấy váy Cố Hương Ngưng, mới tạo thành kết cục cả hai cùng rơi xuống nước. Nghe đại phu nói, Cố Hương Ngưng bị bắt ngờ, khi ngã xuống, đầu còn đập vào đá...

Nếu suy nghĩ theo hướng này, đích xác rất có khả năng nàng ta đầu bị đập hỏng rồi!

Cố Thanh Hoan tuy chưa tin tưởng mười phần, nhưng trong lòng rốt cuộc thả lỏng không ít, ra hiệu cho Xảo Nhi lui xuống, tâm tình lại hướng về cúc hoa yến sắp tới.

Kiếp trước, tại lần cúc hoa yến này, nàng chột vật không chịu nổi, trở thành trò cười trong kinh thành. Sau bởi vì nàng xú danh, nhị hoàng tử Hiền Viên Mặc đưa tới tử hôn thư, khiến nàng tuyệt vọng tìm chết, lại được tứ hoàng tử Hiền Viên Vũ vô tình cứu mạng. Nàng vì thế triệt để luân hãm, toàn tâm toàn ý đối với hắn, không nghĩ tới, cũng là một hồi âm mưu...

Kiếp này, lộ số - nhất định phải đổi!

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: VÀNG LẬP QUỐC, BẠC LẬP THÂN!

“Tiểu thư.”

Bích Nhi đưa tay nhỏ vuốt ngực, không ngừng thở gấp. Nàng thực mệt muốn chết!

“Đã xong?” - Cố Hương Ngưng đang ăn nho ăn đến cao hứng, nhìn thấy Bích Nhi, bèn vứt đĩa nho sang một bên, vội hỏi.

“Nô tỳ qua tám cái tiền trang cùng hiệu cầm đồ, đây là kết quả.” - Bích Nhi cẩn thận lấy ra vài tờ giấy, bên trên dày đặc chữ.

“Ừ, tốt lắm!” - Cố Hương Ngưng cười tít mắt, đưa đĩa nho về phía tiểu nha hoàn. “Thưởng cho người!”

“Tiểu thư, đây là cái gì?” - Bích Châu ngồi một bên bóc nho, không khỏi tò mò nghiêng đầu qua.

“Hắc hắc... giá thị trường a...”

Cố Hương Ngưng cười khà khà, chăm chú xem đồng giấy mà Bích Nhi đã đưa. Được một lúc, nàng vỗ vỗ tay, cao hứng cực: “Hai người tự mình nhìn một chút. Sao hả? Đã thấy chưa?”

“Tiểu thư, nô tỳ không biết chữ!” - Bích Châu rất thành thực lắc đầu.

“Tiểu thư, nô tỳ cũng không.” - Bích Nhi nhỏ giọng. Tiểu thư nhà nàng không biết lại muốn làm cái gì, ngay từ sáng sớm đã lệnh cho nàng lấy có xuất phủ mua đồ trang điểm, thực tế lại đi khắp các tiền trang cùng tiệm cầm đồ, hỏi hỏi chường quầy muốn bán đi trang sức... Mấy tờ giấy này, đều là họ tự mình ghi chép, nàng một chút cũng không hiểu...

“Ách, là vậy?”

Cố Hương Ngưng thở dài. Bỏ đi, coi như nàng vô tâm!

“Này nha... Ta sai người mang theo cái vòng cổ kia, là tám lượng hai, không sai? Đông thành Vân gia mua giá ba trăm tám mươi chín lạng bạc, Tây môn Nạp Lan lão bản đồng ý trả bốn trăm lẻ ba lạng bạc... Lâm gia tiền trang, Quách gia tiệm cầm đồ, ừ, không sai biệt lắm. Như thế, cùng một món đồ, mỗi nơi nguyện ý ra một con số, chúng ta phải biết lựa chọn, hiểu không?”

“Oa... tiểu thư, người thực lợi hại!” Bích Nhi cảm thấy đầu óc choáng váng hai tai ù đi. “Nhưng là, nô tỳ nghe vẫn không hiểu...” Nàng là nha hoàn nha, đối với thư tính hoàn toàn mù tịt!

“...” Cố Hương Ngưng lần đầu cảm thấy, người với người giao tiếp, đôi khi thực sự quá khó khăn!

Ngừng lại một lát, nàng lần nữa thở dài: “Không quan hệ! Tóm lại, chúng ta đem theo mấy thứ này, đi qua Nạp Lan gia, toàn bộ đổi thành bạc trắng.”

Cố Hương Ngưng đem một cái tráp lớn đồ đầy ra bàn. Nàng từ trước bị dưỡng thành tính tình tục khí, yêu nhất vàng ròng một loại. Nắp tráp vừa hé, đã thấy quang mang rực rỡ đập vào mắt. Bên trong tất cả đều là hoàng kim được làm thành vòng tay, vòng cổ, còn có trăm sai gắn đầy những loại đá xanh đỏ rất to.

Cố Hương Ngưng thở dài. Nghĩ đến cô chủ khi trước, quần áo điểm lệ lại thêm đồng trang sức trên đầu, tướng tượng thế nào cũng thấy giống một cái tráp đi động!

“Tiểu thư, toàn bộ đem bán?” Bích Nhi tròn mắt, cảm thấy không thể tin nổi. Tiểu thư không phải yêu thích nhất mấy thứ này? Như thế nào bỗng dưng muốn bán?

“Toàn bộ.” Cố Hương Ngưng trầm đĩnh triệt thiết. “Dẫu sao cũng sẽ không dùng, chẳng bằng đổi thành bạc cho tiện lợi!”

“Chúng ta? Tiểu thư ý tứ là, người cùng bọn nô tỳ... cùng nhau đi?” - Bích Châu lại đặt trọng tâm vào việc khác.

“Đương nhiên a!” - Cố Hương Ngưng gạt mạnh đầu. Hai tiểu nha hoàn này, có chút ngốc! Nếu để mình các nàng cầm đồ đi bán, thì nàng Cố Hương Ngưng mới là đồ ngu!

Nói xong rồi, nàng mới nhớ đến, chỗ này là cổ đại, đối với nữ nhân hình như rất hà khắc. Nàng muốn ra ngoài, không biết có gặp nhiều khó khăn?

“Bích Châu, Bích Nhi. Ta muốn xuất phủ, có phải hay không cần đến chỗ nhị thẩm xin phép?”

“Ách, tiểu thư... theo quy củ, hẳn là nên như thế...”

“Các vị tiểu thư khác... đều là vậy a...”

Bích Nhi cùng Bích Châu ngáp ngừng, làm Cố Hương Ngưng nhảy bén nhận ra một tia không đúng: “Kia... khi trước, ta thế nào?”

“Tiểu thư trước đây... khụ khụ... nói là không thích dài dòng, cho nên...”

Cố Hương Ngưng cảm nín rồi.

Cái gì gọi là không thích dài dòng? Đây căn bản là ngang ngược thành tính, trường bối cũng không để vào mắt.

Này... con mẹ nó quá bá đạo, quá sáng khoái rồi!

Cố Hương Ngưng cười hắc hắc, tâm tình tăng vọt, lập tức ôm lấy mấy cái tráp đi ra khỏi cửa.

Bích Nhi cùng Bích Châu tròn mắt nhìn nhau. Tiểu thư nhà các nàng... cứ thế liền đi rồi?

“Tiểu thư...”

“Đợi đợi nô tỳ a...”

....

Nạp Lan tiền trang nằm ở giữa Tây môn, bên cạnh một túr lâu lớn.

Cố Hương Ngưng cùng Bích Nhi, Bích Châu ra khỏi tiền trang, nhìn thấy ba tầng tiểu lâu sang trọng, không khỏi nghĩ đến mấy món ăn tinh xảo trên truyền hình. Nước miếng không tự chủ ứa ra, bụng cũng đánh trống biều binh, nàng liền không cần suy nghĩ bước vào.

“Tiểu thư, người đi đâu a?” - Bích Châu hoảng hốt, vội kéo tay Cố Hương Ngưng.

“Còn đi đâu? Tất nhiên là ăn cơm trưa!” - Cố Hương Ngưng nhú mày. Nha đầu Bích Châu này, rõ như vậy còn muốn hỏi, máu lên não cũng quá chậm đi?

“Tiểu thư, không thể a! Nơi đó quá nhiều nam nhân... này...”

“Có cái gì không thể? Ta vào dùng bữa, không phải kiếm nhân tình, ai có thể nói gì?” - Cố Hương Ngưng không cho là đúng.

Bích Châu mặt đỏ lựng, còn Bích Nhi mếu máo như muốn khóc.

Thiên a! Tiểu thư nhà nàng tuy nói thường xuyên xuất đầu, nhưng phần lớn đều là ngồi trong xe ngựa, còn chưa có lộ diện, thanh danh đã cực tổn hại. Nay tiểu thư lại muốn vào nơi phức tạp như vậy, tất bị gièm pha, sau này còn có thể gả người?

Chủ tớ ba người đều không hay biết, trong chiếc xe ngựa phía sau, có một nam nhân ngồi tựa vào đệm nhung, hai mắt nhắm hờ, bạc môi vẽ lên một độ cong.

Kiểm tình nhân, ba chữ này, là tiểu thư khuê các có thể đường hoàng nói ra?

Nha đầu kia, càng lúc càng có ý tứ!

Bạn đang đọc truyện *Đích Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 12: CHỢT NGHE CÓ TIẾNG CHÓ Sủa

Cố Hương Ngưng đứng trước túr lâu đại môn, tò mò nhìn lên bảng hiệu phía trên. Hai chữ “Duyệt Lai” cứng cáp hữu lực, lại thêm một phần khí khái

phong lưu, quả nhiên là hảo tử!

Có điều, thực kỳ quái, vì sao trong tiểu thuyết, những tử lâu nổi tiếng đều có tên là Duyệt Lai đâu?

Đang lúc nàng còn ngẩn ngơ, một tiểu nhị đã từ bên trong đi ra, cung kính: “Vị tiểu thư này nhưng là đến bản lâu tham gia đấu giá hội?”

Cái gì đấu giá hội? Cổ Hương Ngưng ngạc: “Ta tới ăn cơm a!”

Tiểu nhị đối với việc nàng không biết đến hội đấu giá, hiển nhiên hết sức bất ngờ, mi mắt khẽ nhướng lên. Bất quá rất nhanh hân liên khôi phục mỉm cười, chấp tay:

“Xem ra, tiểu thư chỉ là tới dùng bữa. Nếu đã như vậy, cảm phiền ngài đi giá tới tử lâu đối diện. Người của chúng ta cũng ở bên đó, sẽ phục vụ tốt tiểu thư. Hơn nữa, hôm nay giá tiền còn giảm tới ba thành, tiểu nhân hy vọng ngài hảo hảo thưởng thức!”

Cổ Hương Ngưng nhìn theo tay của tiểu thị. Phía đối diện, bên kia bờ sông Hoài cũng có một tử lâu, nhỏ hơn không bao nhiêu, nhưng về mặt khí thế bên ngoài so ra kém hẳn Duyệt Lai bên này.

“Bên đó cũng là phân điểm của các người?”

“Cái này... tiểu thư, thực ra không phải. Bất quá, ngày hôm nay lão bản của chúng ta đã thuê trọn chỗ đó, đầu bếp cũng sớm đi sang, đảm bảo phục vụ thực khách như thường ngày!” - tiểu nhị khoa chân múa tay.

Cổ Hương Ngưng mất hứng, nhìn chằm chằm tiểu nhị:

“Vậy tại sao ta không thể dùng bữa ở đây? Hết chỗ? Nếu đúng là thế, kia... có thể ghép bàn?”

“Ai u... ta không có nghe lầm đi? Có thất tiểu thư nhưng lại muốn cùng người khác chung bàn?” Một trận hương khí truyền đến, cùng với nữ tử thanh âm.

Cổ Hương Ngưng quay đầu nhìn sang, là một hồng y thiếu nữ, ăn vận trang điểm hết sức điểm lệ. Nàng ta tuy đang cười, nhưng ánh mắt không hề che giấu ý tứ châm chọc:

“Đừng nói với ta, Cổ tiểu thư đại danh鼎鼎 lại không biết đến Duyệt Lai đấu giá hội? Ai nha... Xem người kia... thật sự không biết? Nếu là như vậy, ta không ngại nói cho người rõ: Hôm nay, là ngày Duyệt Lai lâu mở đấu giá hội, mỗi năm chỉ có hai lần. Muốn vào? Ha ha, phải có thiệp mời!”

Cổ Hương Ngưng đối với nữ nhân từ trên trời rơi xuống này hết sức chán ghét. Nàng cúi đầu sát vào Bích Nhi, hỏi nhỏ: “Đó là ai?”

“Tiểu thư, người đó là Đỗ tiểu thư, cha nàng là tả thị lang.”

Tả thị lang? Cổ Hương Ngưng lẩm bẩm. Nghe có mùi oai phong, dường như là quan tam phẩm?

“Trước kia ta với nàng có thù oán?”

“Hừm! Tiểu thư chỉ vô tình đánh lên mặt nàng ta, nhưng sau đó Tướng gia đã cầu xin Hoàng thượng cử ngự y tốt nhất vì nàng chữa trị, vết thương cũng sớm tốt lắm! Vậy mà, nữ nhân kia cư nhiên vẫn ghi hận tiểu thư, thật ghê tởm!”

Cổ Hương Ngưng im lặng.

Quả nhiên là chủ nào tớ nấy. Cổ chủ trước đây thật con mẹ nó bá đạo, mới có được nha hoàn cực phẩm thế này! Nhìn Bích Nhi thờ phỉ phò, liền biết trong cái đầu nhỏ kia, ngàn sai vạn sai cũng là của người khác, không đến phiên tiểu thư nhà nàng phạm lỗi a...

Bất quá, hắc hắc, nàng thích!

Cổ Hương Ngưng tự nhận có tính xấu bao che khuyết điểm, tuyệt đối không ủy khuất bản thân. Hơn nữa, nay nếu nàng đã sống trong thân thể người ta, vậy nàng chính là Cổ phủ Cổ Hương Ngưng. Vô luận khi trước phát sinh sự tình gì, cổ chủ gây ra bao nhiêu họa, đều do nàng tới thu thập đi!

Nữ tử trước mắt, nếu không phải bạn, tất là địch! Nếu đã là địch, tất không cần khách khí!

Cổ Hương Ngưng đột nhiên nghiêng tai, rồi giơ ngón cái lên miệng, khẽ nuốt một tiếng, không nóng không lạnh hỏi: “Chó ở đâu vừa mới sửa đó?”

...

Im lặng.

Im lặng hết cỡ.

Đỗ Tiên Nhũ một phút trước chính còn cao hứng cười, nghe được lời này, phản ứng đầu tiên là kinh ngạc. Sau đó, nhận ra được cái gì, sắc mặt nàng lập tức trắng bệch: “Người... người... người...”

“Cái gì nguoi nguoi? Ách... chắc chắc... không ổn, rất không ổn!” - Cố Hương Ngưng đối với việc Đỗ Tiên Nhu tức đến tay chân run rẩy thân nhiên như không biết, còn thật vô tội tiến lại gần nàng quan sát: “Đỗ tiểu thư, ả đường nguoi có màu xám, là điềm hung, đối với sức khỏe phi thường có hại. Nguoi những ngày tới tuyệt đối phải cẩn thận, nếu là trúng phong, thân thể bị tật, đối với hôn sự sau này ảnh hưởng rất lớn đâu!”

Hôn sự đối với nữ hài tử, là cỡ nào quan trọng! Cố Hương Ngưng mấy lời này, tuyệt đối đủ ác!

Đỗ Tiên Nhu mặt từ trắng chuyển đỏ, từ đỏ lại chuyển sang trắng bệch, ngón tay run run chỉ vào Cố Hương Ngưng: “Nguoi... nguoi...”

“Ngạch? Thật sự trúng gió rồi? Nói cũng không thành tiếng?” - Cố Hương Ngưng nhìn chăm chăm thiếu nữ đang giận run, trên mặt còn biểu diễn thương tâm “Đỗ tiểu thư, ta khuyên nguoi, về nhà hảo hảo nghỉ ngơi nghỉ ngơi, qua sáu tháng một năm, không chừng còn có thể tốt lên...”

“Nguoi... Cô - Hương - Ngưng..”

“A? gọi ta thân ái như vậy, là muốn cảm tạ? Khụ khụ... ta làm người hướng tới khiêm tốn, cái đó thật sự không cần, thật sự không cần...”

“Cố Hương Ngưng! Nguoi khinh người quá đáng!” Đỗ Tiên Nhu không nhịn được hét lên. Nàng mới mặc kệ cái gì khuê các hình tượng. Nữ nhân ghé tòm kia cứ như vậy nguyên rửa nàng, nếu như nàng không đáp lại, mới là có quý!

“Khinh người quá đáng? Nào có?” - Cố Hương Ngưng rất là giật mình, vội quay sang bên cạnh hỏi: “Bích Nhi, nguoi thấy ta khinh người quá đáng?”

“Không có! Một chút cũng không!” - Bích Nhi khẳng khái lắc đầu.

“Vậy... Bích Châu, nguoi thấy sao?”

“Nô tỳ cái gì cũng không thấy!” - Bích Châu càng trầm đĩnh chặt thép khẳng định.

“Kia... vị tiểu huynh đệ này thì sao?” - Cố Hương Ngưng quay sang tiểu nhị của Duyệt Lai từ lâu.

“Tiểu nhân, tiểu nhân...”

Tiểu nhị lúc này hối hận muốn chết rồi. Hắn lúc trước đầu óc bị lừa dối, mới có thể không nhận ra Cố thất tiểu thư tiểu ma thần này? Nếu là sớm nhận ra, cho nàng trực tiếp đi vào không phải được rồi? Như thế nào sẽ còn bị kéo vào chuyện này?

Lại nhìn nhìn hai vị tiểu thư trước mặt, vị nào hắn cũng đắc tội không nổi! Bất quá, đắc tội Đỗ tiểu thư, cùng lắm bị đánh thành đầu heo! Còn như đắc tội kinh thành tiểu ma nữ, không chừng mạng nhỏ cũng không còn...

Ô ô... hán số khổ a!

Tiểu nhị trong lòng đã muốn khóc ròng, âm thầm ra quyết định, bèn hướng tới Cố Hương Ngưng, rất là thành thật lắc đầu: “Tiểu nhân cũng không có thấy...”

“Đỗ tiểu thư... “ - Cố Hương Ngưng nội tâm nhảy nhót, nheo nheo mắt nhìn Đỗ Tiên Nhu. “Nếu không ai nhìn thấy ta hiếp người quá đáng, vậy lời này của nguoi có phải hay không vu khống người?”

“Nói láo! Bọn hán tất cả đều nói láo!” - Đỗ Tiên Nhu cơ hồ gào lên, thầm hận bản thân xuất môn không mang nha hoàn, thế này mới bị cô lập. “Nguoi rõ ràng vừa mới nói... nói... chớ sửa... ta... ta...”

Đỗ Tiên Nhu tuy có chút hung hăng, chung quy vẫn là nữ hài tử, từ bé thụ giáo đường, mấy chữ chớ sửa này, sao có thể như người đàn bà chanh chua nói ra, trên mặt lúc này đã xấu hổ đến đỏ bừng.

“Hiểu lầm! Thật sự là hiểu lầm!” - Cố Hương Ngưng a lên một tiếng, bộ dạng giật mình rồi lại như đã hiểu, sau đó chính khí lăm lăm vỗ vỗ ngực. “Đỗ tiểu thư, nguoi xem ra hiểu lầm ta! Mới vừa rồi, ta quả thực nghe tiếng chớ sửa. Nguoi biết không, người có thể ăn bậy, chớ lại không thể sửa bậy! Đường đường giữa kinh thành, lại có chớ đi hoang, thực đáng giận! Ta vốn muốn nghe xem nó ở đâu, thuận tiện sai người đến bắt đi, không nghĩ tới khiến Đỗ tiểu thư hiểu lầm ta đang nói nguoi, thực xin lỗi a!”

Đây nào có nửa điểm bộ dáng xin lỗi?

Đỗ Tiên Nhu vốn đã nộ khí xung thiên, nghe được mấy lời “ta nói nguoi là cầu”, lập tức chịu không nổi, vung tay rút kiếm, xông thẳng về phía Cố Hương Ngưng.

Chơi lớn như vậy?

Cố Hương Ngưng đương nhiên không thể ngờ Đỗ Tiên Nhu đột nhiên lao tới, chân tay cứng đờ, sợ đến nhắm chặt hai mắt lại, trong lòng âm thầm đem Phật Tổ, Bồ Tát, mười tám vị La Hán cho đến Chúa Gesù, Thánh Gorge các loại, đều niệm ra cả...

Một giây.

Hai giây.

Nửa phút trôi qua, bình yên vô sự.

Cố Hương Ngưng he hé mắt ra nhìn. Chỉ thấy trước mặt nàng, từ lúc nào xuất hiện một bóng lưng nam tử, cùng với thanh âm nhàn nhạt.

“Đồ tiểu thư, có thể chỉ là hiểu lầm? Tiết mỗ vừa rồi, quả thực cũng có nghe âm thanh gì đó, giống như chó sủa không sai!”.

Bạn đang đọc truyện *Địch Nữ Chi Chiến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.